

ia77

JazzFlits

23 juni 2008,
6de jaargang, nummer 100

NIEUWSSELECTIE

TOOTS THIELEMANS BENOEMD TOT NEA JAZZ MASTER 2009

Toots Thielemans is benoemd tot NEA Jazz Master 2009. Deze titel wordt jaarlijks aan een handvol jazzmusici gegeven en is de hoogste Amerikaanse onderscheiding. Dat de onderscheiding aan een niet-Amerikaan toevalt is uitzonderlijk. Thielemans bevindt zich als Jazz Master in het gezelschap van legenden als Dizzy Gillespie, Count Basie, Sonny Rollins, Miles Davis en Ella Fitzgerald.

[...vervolg op pagina 22](#)

DELOITTE JAZZ AWARD 2008 VOOR PIANIST MICHAL VANOUCEK

Pianist Michal Vanoucek heeft 11 juni de Deloitte Jazz Award 2008 gewonnen. Hij versloeg collega-pianist Gideon van Gelder en zangeres Esra Dalfidan in de finale van de wedstrijd. De winnaar verliet het Bimhuis in Amsterdam met een prijs van 20.000 euro.

Winnaar Vanoucek mag op 29 augustus ook een concert geven in het Concertgebouw te Amsterdam en is uitgenodigd voor de Brussels Jazz Marathon 2009. De jury noemde Vanoucek een "virtuoos, sprankelend en buitengewoon vaardig pianist met een degelijke klassieke ondergrond".

[...vervolg op pagina 22](#)

JAZZ FLITS

DE JAZZNIEUWSBRIEF

1 september 2003
1e jaargang, nummer 1

LAATSTE NIEUWS: LEIDER E.S.T. DOOD; ZIE PAG. 4

IN DIT HONDERDSTE NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- Jazz in Deutschland (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- Roy Hargrove, Bud Shank (dvd) e.v.a.	
Concertimpressies	pg 11
- Rita Reijs, Empirical	
En verder onder meer:	
- Achtergrond: inaugurele rede jazzprof. W vd Leur	pg 12
- 100 BIJZONDERE PLATEN	pg 14

JAZZFLITS nr. 101 staat 4 augustus op www.jazzflits.nl

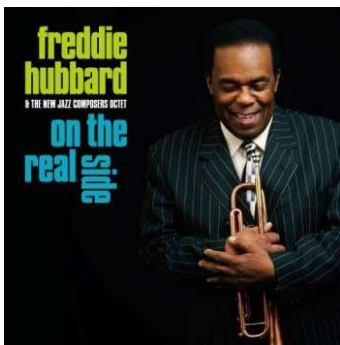
100 KEER JAZZFLITS!

Voor u ligt het honderdste nummer van de JazzFlits. Het honderdste nummer! Wij kunnen het zelf nauwelijks geloven. JazzFlits is zoveel groter en veelzijdiger geworden dan we hadden kunnen dromen. Hadden durven hopen zelfs. Het begon zo klein. De ambities zo bescheiden. Daar bovenop een heuvel in de rustige Auvergne nu zo'n vijf jaar geleden, ver van de hectiek van alledag en het hoofd vrij om de gedachtes te laten gaan. Daar kwamen we op het idee om een digitale nieuwsbrief over jazz te gaan maken. Want nieuws over jazz, en dan met name jazz in Nederland, waar kon je dat nog lezen? Wat in de tijdschriften jazz werd genoemd, was er in onze ogen hoogstens nog een slap aftreksel van. Echt jazznieuws, dát wilden wij proberen te brengen en met een hoge frequentie. Eerst struinend over het world wide web, internationale berichten bijeenharkend. Maar al snel dienden zich de eerste medewerkers aan. Jazzkenners van naam, zoals Jaap Lüdeke, committeerden zich aan JazzFlits. Ons netwerk groeide gestaag. We maakten zelf nieuws. JazzFlits professionaliseerde. Zelfs dusdanig dat de doelgroep die ons feitelijk voor ogen stond, de jazzliefhebber, werd ingehaald door een andere, de jazzprofessional. JazzFlits bleek dus in een behoefte te voorzien. Het aantal abonnees groeide gestaag naar bijna 2.700 nu. En dat is zeker niet alleen aan onze inzet te danken, zoals u uit bovenstaande woorden al hebt kunnen afleiden. Wij zijn daarvoor dank verschuldigd aan onze vaste medewerkers Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Simon Korteweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder voor hun toemeloze, enthousiaste inzet en lezenswaardige stukken. Ook danken wij fotografen Tom Beetz en Joke Blok, die ons telkens weer verrassen met hun schitterende portretten. Waar het eindigt? Wij weten het niet. En eigenlijk willen we ook niet in dat soort termen denken. Daarom liever de vraag: waar mondt het in uit? In ieder geval in een nieuw jubileum, hopen we. Zo lang onze medewerkers ons verzekeren van een gevarieerde JazzFlits van hoog peil en zo lang we lezers hebben die Jazzflits waarderen, gaan we door. Op naar de 250!

Hans van Eeden en Sandra Sanders

P.S. Speciaal voor deze honderdste JazzFlits heeft iedere medewerker tien platen op een rij gezet die hem na aan het hart liggen. Dat levert in totaal **honderd bijzondere platen** op. U vindt ze op pagina 15 en verder.

PLATEN

FREDDIE HUBBARD MET NIEUWE CD TERUG VAN ZEVEN JAAR WEGGEWEEST

Met het verschijnen van zijn nieuwe cd 'On the Real Side' laat trompettist Freddie Hubbard deze maand na zeven jaar weer van zich horen. Hubbard tobt al sinds 1992 met lipproblemen en moest daardoor gas terugnemen. De nieuwe cd verschijnt bij Times Square Records.

Hubbard (70) zat midden jaren negentig zo in de put dat hij overwoog te stoppen: "You feel like a motherless child. You can't do it like you used to do", zo vertelt hij naar aanleiding van de nieuwe cd. Die maakte hij evenals 'New Colors', zijn vorige uit 2001, met het New Jazz Composers Octet van David Weiss. Weiss maakte nieuwe arrangementen van stukken waarmee Hubbard wordt geassocieerd, zoals 'Sky Dive', 'Gibraltar', 'Life Flight' en 'Up Jumped Spring'. Op de cd zijn ook trombonist Steve Davis en gitarist Russel Malone te horen. Hubbard treedt ook op met het octet, al kan hij vanwege zijn nog steeds voortdurende lipproblemen niet meer zo lang spelen als vroeger.

PODIA

THE HAGUE JAZZ WORDT VOLGEND JAAR UITGEBREID MET TWEE PODIA

Het festival The Hague Jazz blijft groeien en wordt volgend jaar uitgebreid met twee podia in het nabijgelegen Haags Gemeentemuseum. Mogelijk wordt ook nog een tent geplaatst. De laatste editie van het festival trok 23 en 24 mei zo'n 24.000 mensen en was daarmee nagenoeg uitverkocht.

Vrijdag waren 11.000 mensen in het World Forum Convention Center en een dag later iets meer dan 13.000. "Als we in omvang groeien mag dat geen consequenties hebben voor de huidige sfeer", zegt Eric van 't Groenewout van The Hague Jazz op 22 mei in de Haagse editie van het AD. "Het publiek moet bewegingsvrijheid houden. Ook de toegangsprijs moet laag blijven." Van 't Groenewout meent dat het festival op een 'prettige manier' uit de hand loopt: "Met de huidige ontwikkelingen is het dan ook uitgesloten dat we niet gaan uitbreiden." De twee podia in het Gemeentemuseum moeten zo'n achthonderd mensen plaats bieden.

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

NIEUWSflitsen

Winnaar Monk Jazz Competition krijgt platencontract

De winnaar van de Thelonious Monk International Jazz Competition 2008 mag als prijs een plaat maken. Zijn of haar album zal medio 2009 bij de Concord Music Group verschijnen. De finale van de wedstrijd, dit jaar toegankelijk voor saxofonisten, vindt op 26 oktober in Hollywood plaats. Aan de wedstrijd nemen tien saxofonisten deel, die hun kunnen moeten tonen aan een jury met onder anderen Jimmy Heath, Wayne Shorter en Joshua Redman (winnaar in 1991). De winnaar krijgt ook een beurs van 20.000 dollar. De Jazz Competition wordt jaarlijks georganiseerd door het Thelonious Monk Institute of Jazz. Ieder jaar staat een ander instrument centraal. Ook vocalisten komen periodiek aan bod. Gitarist Jesse van Ruller is de enige Nederlandse winnaar tot nu toe; hij won in 1995.

Dochter Joe Farrell eist geld van rappers

De dochter van wijlen saxofonist Joe Farrell eist via een New Yorkse rechter een bedrag van ten minste 1 miljoen dollar van een aantal rappers en platenmaatschappijen. Zij gebruikten zonder toestemming stukken van haar vaders compositie 'Upon This Rock' (uit 1974) op hun platen, zo stelt zij. De klacht richt zich tegen de rappers Kayne West, Redman en Common, en platenmaatschappijen als Def Jam, Interscope, Roc-A-Fella, Geffen Records en Vivendi.

Nominaties BBC Jazz Awards 2008 bekend

De BBC heeft de nominaties bekendgemaakt voor de BBC Jazz Awards 2008. Die Awards vallen ten deel aan Britse musici en platen (uitgebracht van april 2007 tot april 2008). In een aantal categorieën worden de winnaars via de BBC-website door het publiek gekozen. In die categorieën zijn onder anderen genomineerd: Basquiat Strings, Corey Mwamba Argentum, Evan Parker en Fraud (meest innovatieve musicus of formatie); Empirical, Jazz Warriors Afropeans en Tom Cawley's Curios (beste groep); Guy Barker, John Dankworth, Cleo Laine en Humphrey Lyttelton (artiest van het jaar in de categorie 'klassieke' jazz).

Voorts kan het publiek uit de volgende cd's het Britse album van het jaar kiezen: 'Accident & Insurgency' van Ambulance, 'Empirical' van Empirical, 'The Amadeus Project' van Guy Barker, 'Perception' van Gwilym Simcock, 'Sienna Red' van Simon Spillett en 'All Is Yes' van The Blessing. Een vakjury zal uit de volgende genomineerden een keuze maken: Jay Phelps, Kit Downes en Nathaniel Facey (rising star), Christine Tobin, Ian Shaw en Norma Winstone (beste vocalist) en Gwilym Simcock, Tom Arthurs en Tony Kofi (beste instrumentalist). De winnaars van de BBC Jazz Awards mogen hun onderscheiding op 21 juli in London in ontvangst nemen.

Meestemmen? Ga naar:

<http://www.bbc.co.uk/music/jazzawards2008>.

Amer Award 2008 voor Semmy Prinsen

De Soester jazzpromotor Semmy Prinsen heeft 8 juni uit handen van Benjamin Herman de Amer Award gekregen. Dat gebeurde tijdens de laatste dag van het Festival de Muzen in het Soester jazzpodium Artishock. De Award is een aanmoedigingsprijs.

PRIJZEN

BLIJVEND APPLAUS PRIJS 2008 VOOR PIET NOORDIJK

Saxofonist Piet Noordijk krijgt de Blijvend Applaus Prijs 2008. De jury, Maartje den Breejen, Martijn Sanders en Imme Schade van Westrum, spreekt hiermee zijn waardering uit voor Noordijks 'opvallende bijdrage aan het Nederlandse muziekleven'. De prijsuitreiking is 19 oktober in De Kleine Komedie in Amsterdam.

De Blijvend Applaus Prijs wordt jaarlijks uitgereikt aan een kunstenaar die niet meer zo vaak op het podium staat, 'voordat de vergetelheid dreigt toe te slaan', aldus de website van de organiserende stichting. De winnaar ontvangt 5.000 euro, een beeldje van Iris le Rütte, voorstellend een nar die over zijn eigen sokkel de vrijheid tegemoet springt, en krijgt op de avond van de uitreiking een theaterprogramma aangeboden. Vorig jaar ging de prijs naar John Kraaijkamp sr. en in 2006 naar Adèle Bloemendaal. De Prijs wordt mede mogelijk gemaakt door de VandenEndeFoundation.

DEFOORT, LINX EN PALLEMAERTS IN RACE VOOR DJANGO D'OR 2008

De Belgische musici saxofonist Bart Defoort, zanger David Linx en drummer Dré Pallemmaerts zijn genomineerd voor een Django d'Or in de categorie 'gevestigde waarde 2008'. Violist Alexandre Cavaliere, gitarist Quentin Liégeois en saxofonist Robin Verheyen dingen mee naar de Django d'Or 'jong talent 2008'. De winnaars worden 10 juli tijdens het Gent Jazz Festival bekendgemaakt.

De genomineerden zijn geselecteerd door een vakjury van twaalf leden uit de Franstalige, Nederlandstalige en Duitsstalige Gemeenschappen. De winnaar van de 'Django d'Or gevestigde waarde' krijgt een bedrag van 10.000 euro; het grootste jonge talent ontvangt 2.000 euro. De jaarlijkse Django d'Or-uitreiking vindt afwisselend plaats op de Dinant Jazz Nights en het Gent Jazz Festival. De winnaars van het ene jaar spelen telkens op de openingsavond van het festival dat de volgende uitreiking mee organiseert. In Gent wordt een Nederlandstalige en in Dinant een Franstalige als beste musicus bekroond. Voor de jaarlijkse prijs van 'Beste Jong Talent' zijn er geen taalgrenzen.

JJA-AWARDS VOOR HERBIE HANCOCK EN MARIAN MCPARTLAND

De pianisten Marian McPartland en Herbie Hancock hebben 18 juni in de Jazz Standard te New York respectievelijk de JJA-Award 'Lifetime Achievement Award' en 'Musician of the Year' gekregen. De Awards van de Jazz Journalists Association (JJA) werden voor de twaalfde keer uitgereikt.

Andere winnaars waren Lionel Loueke, Sonny Rollins, Andy Bey en Hank Jones. De winnaars, in zo'n veertig categorieën, werden via internet gekozen door de ruim 450 leden van de JJA. Een overzicht van de uitverkorenen van de belangrijkste Awards staat op pag. 20 van deze JazzFlits.

NIEUWSflitsen

Brussels Jazz Marathon trekt 250.000 mensen

De Brussels Jazz Marathon heeft van 25 tot en met 27 mei naar schatting 250.000 mensen getrokken. "We kunnen spreken van een heel positieve editie", vertelde organisator Ingrid Berckmoes na afloop aan het Belgisch persbureau Belga. "Misschien een beetje tegen sommige verwachtingen in viel het weer bijzonder goed mee. Daarom trokken we veel meer extra volk dan tijdens vorige edities van de Jazz Marathon", aldus Berckmoes.

Radio-opname Billy Taylor met Mingus op internet

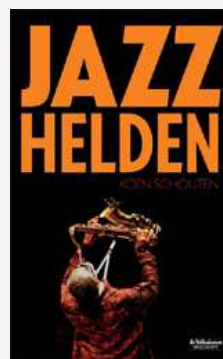
Een radio-opname van een concert uit 1951 waarop bassist Charles Mingus als lid van het trio van pianist Billy Taylor te horen is, valt te beluisteren op Taylors website <http://www.billytaylorjazz.net>. De uitzending vond intertijd plaats vanuit George Wein's Storyville in Boston en werd gepresenteerd door een jonge Nat Hentoff. Toen hij bij Taylor kwam had Mingus net een engagement bij Red Norvo achter de rug. "No bassist before or after had that kind of approach for playing melodies", aldus Taylor 26 mei op de website van het Amerikaanse blad JazzTimes.

Mosaïc geeft werk Anthony Braxton opnieuw uit

Het Amerikaanse label Mosaïc is bezig met de heruitgave van werk van free jazzsaxofonist Anthony Braxton. Het betreft opnamen die hij tussen 1973 en 1984 voor Arista maakte. De box met acht cd's verschijnt in oktober.

Minton's Playhouse wil wereldrecord vestigen

De New Yorkse club Minton's Playhouse wil een plaats in het Guinness Book of World Records veroveren met een non-stop jazzoptreden van 48 uur. De recordpoging duurt van 4 tot en met 6 juli. In ieder geval Cyrus Chestnut, Grady Tate, Geri Allen en Mal Waldron dragen een steentje bij. De opbrengst van het evenement is voor de Minton's Mentors Foundation. Die organisatie ondersteunt educatieve (muzikale) projecten.

Koen Schouten portretteert jazzhelden

Bij uitgeverij Meulenhoff is het boek 'Jazzhelden' van Koen Schouten verschenen. Schouten, jazzjournalist bij De Volkskrant, saxofonist en medewerker van Radio 6, sprak daarvoor twintig nationale en internationale jazzhelden, onder wie Sonny Rollins, Pat Metheny, Branford Marsalis, Benjamin Herman, Mischa Mengelberg en Joe Lovano. Elk interview is voorzien van een tiplijst met cd's. 'Jazzhelden' kost 15 euro.

OVERIG

DUTCH JAZZ MEETING LEIDT TOT MEER BUITENLANDSE BOEKINGEN

De Dutch Jazz Meeting, de tweejaarlijkse showcase van de Nederlandse jazz voor buitenlandse jazzprofessionals, leidt tot meer boekingen van Nederlandse jazzformaties in het buitenland. Dat blijkt uit een onderzoek in opdracht van het Muziek Centrum Nederland dat begin dit jaar werd afgerond. Deelnemende formaties kunnen er ook nuttige contacten leggen.

Binnen enkele maanden na de Dutch Jazz Meeting contracteert meer dan de helft van de ondervraagde programmeurs een Nederlandse groep voor zijn of haar podium. Op de wat langere termijn is dat nog iets meer: 65%. Van de respondenten die eerder geen Nederlandse jazzmusici boekten, deed iets meer dan de helft dat na een Dutch Jazz Meeting wel. De ondervraagde deelnemende musici of ensembles bleken aan de Meetings vaak een groter netwerk en nuttige contacten over te hebben gehouden. Voorwaarde daarvoor was wel dat ze de initiële contacten actief en regelmatig onderhielden. De buitenlandse genodigden van de Jazz Meetings waren nagenoeg allemaal zeer positief over het evenement. De kwaliteit van de organisatie, het evenement en de artiesten werden hierbij veelvuldig genoemd. De Dutch Jazz Meeting heeft model gestaan voor vergelijkbare evenementen in Vlaanderen en Duitsland.

JAZZ EDUCATION NETWORK MOET IAJE DOEN VERGETEN

In Chicago is 1 juni een nieuwe organisatie opgericht die een publiek voor jazz wil opbouwen door jazzeducatie te stimuleren, speel mogelijkheden voor musici te promoten en het publiek voor jazz te vergroten. Dit Jazz Education Network hoopt de lacune op te vullen die is ontstaan door het faillissement van de International Association for Jazz Educators (IAJE) dit voorjaar.

Bij de oprichtingsvergadering van het Network waren 35 mensen aanwezig uit het jazzonderwijs en de muziekindustrie. Initiatiefnemers waren Mary Jo Papich en Lou Fisher, twee oud-leden van de Raad van Bestuur van de IAJE. Volgens Papich, die tot 'president' van het Network werd gekozen, was de sfeer prima: "The energy and passion that people brought into the room was incredible", zo zegt ze 3 juni op de website van DownBeat. Het opzetten van de nieuwe organisatie ging dan ook van een leien dakje, zo vervolgt ze: "We chose a name, drafted a mission statement, reviewed a draft of our bylaws selected a board and even began to discuss potential member benefits and levels." Haar eerste doel is om het Jazz Education Network een rechtspersoonlijkheid te geven. Daarna moeten programma's worden ontwikkeld en leden worden geworven. De organisatie wil niet in de fouten vervallen van de IAJE: er moet een goed management komen, dat een open oor moet hebben voor de wensen van de leden.

Heeft u jazznieuws? Bijna 2.700 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA BEGELEIDT NIEUW JAZZORKEST VOOR JONGEREN

Youth Jazz Orchestra (YJO), dat is de naam van een nieuwe Brusselse bigband voor musici jonger dan 25 jaar. Het orkest gaat vanaf dit najaar in drie jaar tijd zes projecten uitwerken onder de artistieke leiding van het Brussels Jazz Orchestra (BJO) en krijgt onder anderen Frank Vaganée en Bert Joris als begeleiders.

Het YJO gaat jaarlijks twee projecten doen met hedendaagse composities voor groot orkest. Elk half jaar is er een projectweek waarin vier dagen gerepeteerd wordt, waarna een aantal concerten gegeven worden. Met het project, een initiatief van Jeugd en Muziek Brussel en het BJO, wordt jonge musici de kans geboden met professionals te werken en kwalitatief hoogstaand materiaal te spelen. Jongeren kunnen 30 juni voor de musici van het BJO auditie doen voor het orkest. Worden ze gekozen, dan kunnen ze drie jaar lid blijven.

(<http://www.jeugdenmuziekbrussel.be>)

JAZZSPECIAALZAAK BLUE NOTE SLUIT OP 1 JULI DEFINITIEF DE DEUREN

De Amsterdamse jazzspeciaalzaak Blue Note gaat op 1 juli dicht. De verkopen lopen zo snel terug dat een verantwoorde exploitatie niet meer haalbaar is.

De zaak aan de Gravenstraat werd in 1996 geopend. Na twaalf jaar valt het doek. Eigenaar Johannes Bulthuis, die samen met zijn vrouw Jeanette de zaak draaiende hield, neemt met pijn in zijn hart afscheid: "Noodgedwongen moeten we er een punt achter zetten. Samen met mijn vrouw kijk ik terug op een twaalfal bijzondere jaren waarin we met vele vaste klanten een persoonlijke band hebben opgebouwd. Helaas trekt deze vaste harde kern de kar niet meer alleen." De hele maand juni houdt Blue Note opheffingsuitverkoop. Na de sluiting van Blue Note resteren nog drie jazzspeciaalzaken: de Jazzwinkel in Utrecht, Jazz Center in Den Haag en Swingmaster in Groningen.

(<http://home.hetnet.nl/~jazzdealer>)

PIANIST ESBJÖRN SVENSSON DOOD

Pianist Esbjörn Svensson is op 14 juni op 44-jarige leeftijd overleden aan de gevolgen van een duikongeluk. Svensson was sinds 1993 leider van het succesvolle trio e.s.t., met naast Svensson drummer Magnus Öström en bassist Dan Berglund.

Svensson werd in 1995 en 1996 tot Zweeds jazzmusicus van het jaar gekozen. Hij was een vernieuwer en speelde met e.s.t. jazz met een 'rock-attitude'. De groep stond op poppodia, compleet met lichtshows en rookmachines. Met name met de albums 'Seven Days Of Falling' (2003), 'Viaticum' (2005) en 'Tuesday Wonderland' (2006) brak het trio internationaal door. In 2002 en 2007 speelde Svensson met zijn trio op het North Sea Jazz Festival. Als eerste Europese groep stond e.s.t. in 2006 op de omslag van het Amerikaanse blad DownBeat. Met en zonder het trio speelde Svensson onder anderen met trombonist Nils Landgren en gitarist Pat Metheny. In september komt nog een nieuw album van e.s.t. uit (zie ook de nieuwsflits op pag. 13 van deze JazzFlits).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

DUITSE MUSICI GEBOEKSTAAFD

Soms zou je wensen dat de jazzwereld zich wat systematischer in kaart liet brengen. Maar de werkelijkheid is weerbarstig. Als we ons bepalen tot de Europese landen en een ruwe indeling maken in historie, biografieën en discografie, dan is een inventarisatie in geen enkel land nog volledig gelukt. Het zijn met name de landen met een beperkt aanbod waar op alle drie terreinen een degelijk overzicht van de grond kwam. In Denemarken strekte zich dat uit tot het jaar 1950, in Noorwegen tot 1960. Hongarije is nog het verst: tot in de jaren negentig. Drie jaar geleden veraste Zwitserland ons met een boekwerk dat de lijn tot heden had doorgetrokken. Een discografie en biografieën werden bijgeleverd op een cd-rom (zie JF 20 aug. 2006). Ook elders zijn initiatieven ontplooid, maar die golden dan een of twee aspecten en dan vaak ook nog een beperkte periode of regio. Veel informatie is versnipperd in tijdschriften en essaybundels.

Een inventarisatie van Duitse musici was totnogtoe alleen te vinden in algemene lexicons en dan met name die van Duitse origine: de diverse edities van uitgeverij Reclam, die van Martin Kunzler en Jürgen Wölfer. Dat betreft dan die musici die geacht werden het tot internationale faam gebracht te hebben. Van de auteurs is Wölfer degene die ze nu allemaal bij elkaar heeft gebracht: niet alleen de grote namen dus, maar ook degenen die alleen nationale bekendheid genieten, van de eerste generatie tot aan de huidige twintigers.

Van die oudgedienden zijn er naar mijn idee te veel opgenomen. Zij bewogen zich op het vlak van dans- en amusementsmuziek, die toen gemakkelijk voor jazz werd versleten. Bovendien is Wölfer ook auteur van 'Das grosse

Lexikon der Unterhaltungsmusik' (2000) en daar staan ze allemaal in. (Overigens een zeer aan te bevelen naslagwerk; het bevat een schat aan gegevens die men niet in soortgelijke, Engelstalige werken vindt.) En als die musici nu een jazzverleden hadden, zoals Peter Kreuder en James (toen: Hans) Last, dan is hun opname te billijken, maar ook de Comedian Harmonists en Bert Kaempfert zijn (weer) opgenomen. Over de platen van Kaempfert merkt Wölfer op: "mit gesch-

mackvollen Arrangements und einigen guten Solisten (Herb Geller, Ack van Rooyen, Ferdinand Povel) klangen sie allerdings manchmal wie Muzak."

Het werk beperkt zich niet tot de Duitse jazz – 'was immer das sein mag' – maar is een poging de jazz in Duitsland vast te leggen. Dat houdt ook in dat degenen die daar gedurende lange of korte tijd gasteerden, als dirigent of als solist, hier een plaats hebben gevonden: Eddie Sauter en Vince Mendoza, Art Farmer en Leo Wright. Het zal u niet

verbazen dat er vele Zwitsers, Oostenrijkers en Oost-Europeanen bij zijn, maar ook telden we twintig Nederlanders, onder wie Louis de Vries (onder de letter D), Hans Vlig (onder Sys), de Van Rooyens (terecht onder de letter R), Pierre Courbois en Frank Roberscheuten.

Naast musici, bands en groepen zijn er, zoals de ondertitel al aangeeft ook platenfirma's opgenomen. Verder scribenten (Ernest Borneman, Dan Morgenstern), producers (Horst Lippmann, Manfred Eicher), instituten en festivals, en lemma's over de blues in Duitsland, tijdschriften en radio. Het laatste beschrijft eerst de situatie in Amerika, maar het verzuimt het belang van de AFN voor Europa te noemen.

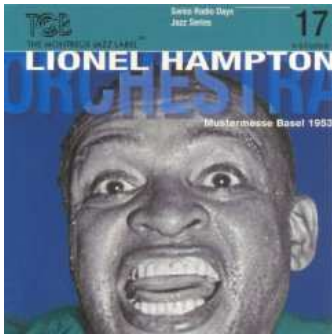
De lemma's verlopen volgens het bekende, chronologische patroon: opleiding, medespelers, hier en daar een privé-aangelegenheid (huwelijk, doodsoorzaak), een paar platen, een enkele literatuurgave, sporadisch een stijlbenadering: bij Bill Holman – alfabetisch verkeerd gerangschikt – 'kontrapunktsche Schreibweise'.

Een Duits lexicon heeft zo zijn eigen moeilijkheden. Als iemand geboren is in een gebied dat toentertijd Duits was, is getracht zowel de oude als de nieuwe plaatsnaam te geven. Dat is niet altijd gelukt. In namen met een umlaut is die meestal gehandhaafd, ook als de betrokkene die vervangen heeft door een e, zoals boek- en dvd-handelaar Norbert Ruecker. Namen met het tussenvoegsel 'von' blijken alle gerubriceerd onder de eerste letter die daarop volgt. Het geheel maakt de indruk degelijk te zijn voorbereid en brengt data naar boven die tot voor kort in het duister bleven, zoals de gegevens over Ben Berlin en Roy Etzel, en de beiden naar Amerika vertrokken en vergeten dames Vera Auer en Jutta Hipp. Daarnaast zijn er helaas ook weer de verkeerd overgenomen of nog altijd niet achterhaalde geboorte- en sterfdata, spelfouten en andere missers. Ik zal u daarmee niet vermoeien, daar zijn andere publicaties voor. Een paar slechts: van Chet Baker heet het dat hij waarschijnlijk vermoord werd, hoornist John Graas was in werkelijkheid zeven jaar ouder dan hij zich voorgaf, Cees See en René Franc zijn overleden, de eerste in 1985, Franc in 2002; Antwerpen blijkt opeens in Nederland te liggen (zie Fred van Hove).

Een vreemde eend in de bijt is een discografie van alle opnamen voor het Duitse label Amiga, die meer dan een vijfde van de ruimte opsloort. Er wordt in de inleiding geen verantwoording van gegeven. Wel vinden we in het betreffende lemma, dat het label in 1947 werd opgericht als het eerste in de toenmalige Russische bezettingszone. Het voerde een wisselend beleid waarover Wölfer bericht: "ein einmaliges Zeugnis einer fehlgeleiteten Entwicklung in der Musikindustrie, wie sie so auch nur unter staatskapitalistischen Bedingungen möglich war." We vinden er free jazz-producties maar ook uittreksels van het Internationaal Dixieland Festival in Dresden van 1974-1990, waaraan talloze Europese, waaronder ook Nederlandse, bands deelnamen. Belangstellenden hadden die discografie, denk ik, graag in een aparte uitgave gezien of desnoods op een losse cd-rom.

Jürgen Wölfer. Jazz in Deutschland : das Lexikon : alle Musiker und Plattenfirmen von 1920 bis heute. – Höfen : Koch/Hannibal, 2008. – 503 pag. : ill. – ISBN 978-3-85445-274-4 geb. Prijs 29,90 euro Bevat: Jazz auf Amiga 1947 bis 1991 : eine chronologische Diskografie, pag. 379-492

CD-RECENSIES

LIONEL HAMPTON ORCHESTRA Live in Mustermesse Basel 1953 Part 2 TCB

De cd 'Live in Mustermesse Basel' van het Lionel Hampton Orchestra werd in 1953 opgenomen. Dat is drie jaar voordat Hampton hier in de Houtrusthallen in Den Haag de zaal totaal op zijn kop zette en door het podium ging. En drie jaar voordat de politie hem in Amsterdam na een promenade door het Concertgebouw van het podium haalde. Het rookte toen nog al eens bij het Hampton Orchestra, tijdens hun optredens. Door deze cd met het tweede deel van het concert van de Hampton Orchestra, krijg je een idee met wat voor stukken ze dat deden. Na de rustige 'Gryce Suite', ook bekend als 'Brown Skin', met Clifford Brown in een glansrol, horen we 'Jazz Group', een nog redelijk beschaafd, maar al lekker in up-tempo gespeeld stuk. Dan gaat het loos: 'Setting the Pace' gaat na krap anderhalve minuut over in 'Flying Home' in vol ornaat, waarna de Hamp zijn strijdkreet 'Hey-Ba-Ba-Re-Bop' er uit gooit. Dan gaat het van dik hout zaagt men planken met ook 'Air Mail Special' en 'Hamp's Boogie Woogie'. Gegarandeerde feestnummers van een band die het publiek helemaal over de schreef wil laten gaan. Maar eerst brengt de vibrafonist het publiek met 'Kingfish', een solostuk op zijn instrument, weer tot rust. Om te beginnen begeleid door gitaar, bas en drums en vervolgens met ensembles van de blazerssecties. Het is een mooi geheel. Maar al gauw breken de trompetten weer door om de zaak andermaal aardig op stellen te zetten. Dan is het ook de beurt aan de zanger van de band, Sonny Parker. Hij doet 'Drinking Wine', een mooi stuk rhythm & blues. Sonny Parker was overigens niet de enige zanger in de band, tweede (!) drummer Curley Hammer, Hampton zelf niet meegerekend, geeft ook even acte de presence. Met een gezongen 'On the Sunny Side of the Street' in ballad-tempo, wordt het op de cd afgemaakt. 'Live in Mustermesse Basel' biedt een goede gelegenheid om ruim vijftig jaar na dato nog eens mee te maken hoe een Lionel Hampton-concert in elkaar zat. (Hessel Fluitman)

OXYMORE QUINTET Oxymore Quintet Trytone

Afgelopen tien jaar kwamen violist Oene van Geel en basist Mark Haanstra elkaar in meerdere groepen tegen. In 2001 speelden ze bijvoorbeeld samen in 'Mosaic'. Die groep was buitengewoon; er zaten noch een pianist noch een drummer in. Het Oxymore Quintet hebben Haanstra

en Van Geel in 2006 samen opgericht. Nu zijn piano en drums wel van de partij. Ze worden bespeeld door respectievelijk Harmen Fraanje en Chander Sardjoe. Op altsax is Guillaume Orti te horen. Hij heeft ook de C-melody sax tot zijn beschikking. Zeg maar een lage alt. Door deze persoonlijke veranderingen is de muziek swingender en aardser geworden dan in Mosaic. Op de cd 'Oxy-more Quintet' springen vooral het gedreven slagwerk van Sander Sardjoe en het geblokte pianospel van Harmen Fraanje er uit. Sardjoe is heel bindend bezig en datzelfde geldt voor Fraanje, hoewel je bij hem eerder zou verwachten dat de losse akkoorden die hij vooral aanslaat, juist spatiërend zouden werken. Toch is dat op de een of andere manier niet zo. De Fransman Guillaume Orti kende Chander Sardjoe, woonachtig in Parijs, al van hun samenwerking in de groep Kartet, zo'n vijftien jaar geleden. Zijn twee compositionele bijdragen liggen tegen de twaalf-toons componeertechniek aan. Daardoor zijn ze niet echt toegankelijk. Dat geldt vooral voor 'Etoile de Brume Suspendue', zeker in vergelijking met de Radiohead-compositie 'Optimistic', die daarna in een arrangement van Mark Haanstra wordt gespeeld. De elektrische bas van Haanstra past op deze cd keurig in het geheel; hij overheerst nergens. Oene van Geel ten slotte is vrij scherp opgenomen, waardoor de warmte in zijn spel wat ontbreekt. Zijn bijdragen worden niet zelden unisono gespeeld met de saxofoon. Het is jammer dat zijn improvisaties vaak van korte duur zijn. Daardoor lijkt het alsof hij zijn onmetelijke creativiteit wat aan banden heeft gelegd. (Hessel Fluitman)

ROBIN VERHEYEN Painting Space W.E.R.F.

De Vlaamse belofte, saxofonist Robin Verheyen (25), is een ondernemende figuur. Hij studeerde in België bij Frank Vaganée en in Nederland bij onder anderen Ferdinand Povel. Een paar jaar geleden trok hij naar Parijs, maar hij woont inmiddels alweer in New York City. Vastberadenheid is voor de sopraan- en tenorsaxofonist troef. Je vindt het terug in de muziek van zijn nieuwe cd 'Painting Space'. Verheyen speelt moderne jazz en componeert stukken met gevoel voor de tegenwoordige tijd. Zijn invallen, en vergeet de intervallen niet, hebben onophoudelijk een sterk persoonlijk karakter. Beheersing van de saxen is evident en houdt gelijke tred met alles wat hij wenst te spelen. En dat is veel. Het internationale kwartet met pianist/toetser Bill Carrothers, bassist Remi Vignolo en drummer Dré Pallemmaerts volgt niet alleen als dat nodig is, maar treedt vaak ook naar voren en componeert ('instant') naar believen. In Wayne Shorters 'Capricorn' swingt het viertal uitbundig, Johnny Greens 'Body and Soul' krijgt op tenor (heel apart geluid) een bewerking die volledig haaks staat op de oerversie van de meester, Coleman Hawkins. De cd is gevuld met moderne opvattingen, evenwel zonder de traditie uit te bannen. Steeds vaker komen er cd's zoals deze tevoorschijn die ervan getuigen dat kwaliteitsverschillen tussen musici uit de VS en die uit andere landen zijn vervaagd. Zie bijvoorbeeld ook het label Fresh Sound New Talent. P.S. in het najaar verschijnt er een in New York opgenomen cd van de Israëlische pianist Roy Assaf, met daarop Roy Hargrove en Robin Verheyen. (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG

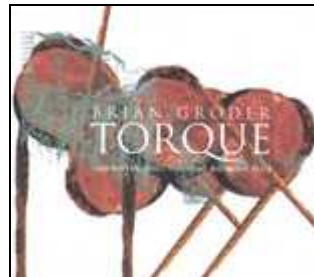
SPOON 3 **Seductive Sabotage** **Evil Rabbit (www.evillrabbitrecords.eu)**

Je hebt zangeressen die mooi liedjes kunnen zingen, en je hebt er die spannend kunnen improviseren. Er zijn er maar weinig die allebei kunnen. Van dat selecte groepje zit er één al jaren ondergewaardeerd in Amsterdam: de Amerikaanse Jodi Gilbert. In dit nieuwe trio, Spoon 3, vindt ze Evil Rabbit-oprichters Albert van Veenendaal (piano) en Meinrad Kneer (bas) aan haar zijde. En daarmee heeft ze precies de juiste medestanders gevonden, die zich net zo goed thuisvoelen in hechte structuren als in ongeplande muzikale ontdekkingsreizen. In het eerste nummer op de cd 'Seductive Sabotage' is het meteen al raak. 'No No Know No Rest/The Box/Third Arm' toont precies waar dit trio toe in staat is. Van Veenendaal en Kneer openen sterk, op een manier die aan Paul Bley en Gary Peacock doet denken. Als Gilbert erbij komt, improviseert ze een fraai stukje vocalise (zang zonder tekst) met Kneer. Dan komt de ritmisch sterke pianistiek van Van Veenendaal erbij, en ontstaat een liedje, dat bij mij associaties oproept met de Duits/Engelse cultband Slapp Happy (met zangeres Dagmar Krause, die over ook zo'n helder instrument beschikt als Gilbert). Het volgende stuk, 'Spoons', biedt met z'n gestreken bas en goed geplaatste samples een spannende soundscape. Het zijn meteen al een paar voorbeelden van de wendbaarheid van het trio. Humor, passie, verstillings, rauwe schurende impro, geabstraheerde cowboyklanken ('The Prairie'), gamelan-achtige prepared piano, ongehoorde stemklanken, ultrakorte miniatuurtjes, intimiteit, razende climaxen, het is er allemaal. En bovendien nog eens goed gedoseerd, want improvisaties op het juiste moment (en op tijd) tot een goed einde te brengen, is helaas een kunst die niet iedereen verstaat. (Herman te Loo)

CRAM **For a Dog** **Brokkenrecords (www.corrievanbinsbergen.com)**

Een dik jaar geleden maakte ik in deze kolommen al eens melding van een van de eerste concerten van CRAM. Nu ligt er dan een eerste cd van dit kwartet dat z'n naam ontleent aan de voornamen van gitariste Corrie van Binsbergen, saxofonist Rutger van Otterloo, drummer Arend Niks en bassiste Mick Paauwe. Bij een cd, die je meerdere malen hoort, luister je toch anders dan bij een concert. Wat daar al opviel, is gebleven: de compactheid van de groep, die echt klinkt als een bandje, het speelplezier, en de individuele kwaliteiten van de muzikanten. Nu je er wat dieper in kunt gaan, hoor je ook hoe knap de composities in elkaar zitten, en hoe de drie verschillende componisten (alleen Van Otterloo leverde geen materiaal aan) een an-

dere aanpak ambiëren maar allemaal de mogelijkheden van de bezetting uitbuiten. Corrie van Binsbergen kiest op 'For a Dog' vaak voor verhalende, bijna suite-achtige stukken, zoals 'De trein naar Ulan Bator' en het lange 'Blues for Penelope', dat listig van stemmingen wisselt, haar eigen Zappiaanse stijl flink etaleert, en de extra klanken van gast Carlo de Wijs (Hammond-orgel) goed inzet. Arend Niks kiest voor wat abstractere muziek, maar wel vol met geestige hink-stap-sprong-momenten. 'Kortjakje' is een mooi voorbeeld: hoekig, en dwars, een razende sopraansolo van Van Otterloo. Paauwe is de meest directe van de drie. Haar ballad 'Downunder' biedt de bariton van Van Otterloo de gelegenheid om mooi loom melodie en solo te spelen. De contrabas van Hein Offermans (de andere gast) zorgt hier voor een extra scheut ziel. Niet dat CRAM dat laatste overigens echt nodig zou hebben.. (Herman te Loo)

BRIAN GRODER **Torque** **Latham Records (www.briangroder.com)**

Er vallen je als recensent soms van die leuke verrassingen te beurt. De cd 'Torque' is er zo een. Trompettist Brian Groder was voor mij een nog onbekende naam, maar met deze cd heeft hij een juweeltje afgeleverd. Groder is iemand met een trompetaanpak en -klank die verwantschap vertoont met Don Cherry. Een zelfde soort melodievoering en gevoel voor avontuur, maar technisch briljanter dan zijn voorganger. Groder kiest niet voor de weg van de minste weerstand en opent de cd met een duet met drummer Anthony Cole, die met subliem bekkenwerk en perfect gestemde trommels de duo-platen van Cherry met Ed Blackwell in herinnering roept. Let wel: er is sprake van verwantschap, absoluut niet van imitatie. Na deze sterke opener mag het hele kwartet meedoen, dat wil zeggen bassist Doug Mathews en saxofonist/fluitist Sam Rivers. En met die laatste heeft Groder een geniale zet gedaan. De inmiddels 77-jarige blazer rust na al z'n ervaring nog steeds niet op z'n lauweren, maar kiest met z'n grillige, weerbarstige spel nog steeds voor nieuwe wegen. Cole en Mathews vormen al jaren Rivers' vaste trio, en dat is te horen. Rivers en Groder schitteren echter ook in een aantal duetten, zoals het mysterieuze, tweedelige 'Behind the Shadows', waarin de gouden combinatie van gestopte trompet en fluit te horen is. Als componist staat Groder z'n mannetje, zoals goed te horen is in het Ornette Coleman-achtige 'Diverging Orbits' en het ritmisch sterke 'Oculus'. In dat laatste nummer speelt hij trouwens behoorlijk stevig bugel. Hij gebruikt het instrument niet alleen als ballad-ijzer, zoals zo veel mindere goden. Als 'Torque' afsluit met weer een trompet/drumduet, is het kringetje rond, en wil je zo gauw mogelijk weer terug naar het begin om al het fraais nog eens te horen. En nog eens. En nog eens. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG**PATRICK NOLAND GROUP****Passage To Thought****Naim**

Patrick Noland kreeg lessen klassiek piano in Chicago. Later studeerde hij compositie en improvisatie, onder anderen bij gitarist Ralph Towner. Dat maakte hem pianist én gitarist. Noland speelt net als zijn leermeester elektrisch gitaar en ook twaalfsnarig akoestisch. Op 'Passage To Thought' speelt hij al deze drie instrumenten en combineert hij klassieke structuren met improvisatie. Dat maakt de cd net zo divers als verwarrend. Hoewel smetteloos opgenomen is het niet altijd duidelijk welke kant de cd op wil gaan. Het ene moment speelt Noland een leuk wijsje in pianotrio-setting, dan is hij weer lyrisch, en even later speelt hij rockend gitaar. Zelfs een stuk met gospel-rock wordt niet gemeden. Ieder stuk zit echter op zich goed in elkaar en getuigt van vakmanschap. En Noland heeft genoeg ervaring om een mooi homogeen album vol te spelen. De leider schreef bijna alle stukken en wordt op 'Passage To Thought' bekwaam ondersteund door Pete Vancura (bas), Lare D'Amico (percussie) en Rusty Jones (drums). Eerder maakte hij 'Gathering Light', 'Ascending' en 'Peace'; titels die ook al tot denken aanzetten. 'Passage To Thought' laat de luisteraar een klein uur kijken in de gedachtewereld van Patrick Noland. Hij blijkt beslist niet in hokjes te denken.
(Peter J. Kortjen)

HUONG THANH & NGUYỄN LÊ**Fragile beauty****ACT**

'Fragile beauty' is het vierde album waarop de in Parijs wonende Vietnamese musici vocaliste Huong Thanh en gitarist Nguyễn Lê samenwerken. Een fascinerende manifestatie van een fusie tussen traditioneel Vietnamese poëzie, muziek en zang enerzijds en wereldwijde muzikale invloeden anderzijds. Een term als 'het Verre Oosten' duidt op een vanuit westerse ogen bekeken wereld. In onze oren is Vietnamese muziek 'ongewoon'. Maar west en oost worden bepaald door de plek waar je staat of de blik waarmee je kijkt. Het is de verdienste van gitarist Nguyễn Lê dat hij deze werelden bijeenbrengt door muzikale stijlen te verweven (zoals ook wijlen Joe Zawinul dat deed). En daarvoor is 'Fragile beauty' een zowel intrigerend als verbluffend mooi album geworden. Niet in het minst door de kleurrijke samenstelling van de deelnemende musici. Naast Thanh en Lê horen we onder anderen Paolo Fresu op trompet en bugel, Renaud Garcia-Fons plukkend en strijkend op de vijfsnarige contrabas, Etienne Mbappé op fretloze basgitaar, Dominique Borker op piano, Stéphane Guillaume op sopraansax en fluit en percussionist Alex Tran op onder meer cimbaal, gong en conga. De combinatie van Vietnamese klanken in de zang en de muzikale instrumentaties en arrangementen uit de Europese en Afrikaanse cultuur vormen een mooi contrast door behoud van de eigen identiteit, en tegelijk een mooi harmonisch beeld door de wijze waarop ze samenvloeien. Het is vooral de diversiteit aan instrumenten en de manier waarop ze gebruikt worden waardoor het album zo'n rijk klankbeeld krijgt. Frêle sierlijkheid in ontroerende reflecties.
(Frank Huser)

STRAIGHTAHEAD(?) CD VAN DE MAAND**Juli****THE ROY HARGROVE QUINTET****Earfood****EmArcy/Universal**

Op het North Sea Jazz Festival van 1987 maakte trompettist Roy Hargrove (1969) zijn Europese debuut. Hij was toen 17 jaar. Organisator Paul Acket vroeg me om een foto van hem die destijds in DownBeat stond. Hij staat sindsdien in de Who's Who van dat jaar, want Acket wilde dat jeugdig talent in Den Haag hebben. Zijn eerste opleiding kreeg Hargrove aan de Arts Magnet High School in Dallas (TX). De bonte carrière die erop volgde ligt al jaren overal ter inzage.

Na diverse kanten van het muziekspectrum te hebben belicht (bebop, rock, salsa en hip hop), ligt er met 'Earfood' nu weer eens een vlotte 'straightheader' in de winkel. Met dien verstande dat ik in het eerste stuk bij wijze van uitzondering zelfs Louis Armstrong 'tussen de regels' meende te horen. De ook aanwezige altist Justin Robinson heb ik vanaf het begin bij de Harper Brothers kunnen volgen. Goeie alt. De gedegen, in Utrecht geboren pianist Gerald Clayton, is een zoon van orkestleider/bassist John Clayton. Hargroves composities hebben stuk voor stuk een bepaalde identiteit waarmee de solisten best wel uit de voeten kunnen. En toch moet ik af en toe aan de Messengers van Blakey denken, de 'hipness' in andere werken ten spijt. De producent van de cd is als vanouds Hargroves manager Larry Clothier. Complimenten voor deze man, die de vroeger wel eens lastige trompettist aardig in het sociale gareel heeft weten te houden. En verder geen kwaad woord over Hargroves muzikale diversiteit van tegenwoordig. (Jaap Lüdeke)

Tracks van de cd van de maand zijn in juli te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op Radio 6 (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl>.)

GELEZEN IN Dagblad De Pers:

"Op het eerste gezicht zou je zeggen dat Thuram jazz-trombonist is: het is een enorme zwarte man, hij draagt een bril zonder montuur en een zwarte gleufhoed."

Sportjournalist **Simon Kuper** beschrijft **Lilian Thuram**, aanvoerder van het Franse voetbalelftal; **03 juni 2008.**

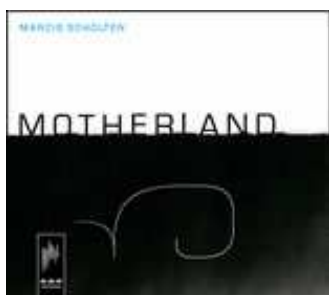
CD-RECENSIES VERVOLG

CAROLINE HENDERSON No. 8

Stunt Records

Een schaars verlicht etablissement, ergens in een afgelegen zijstraat. Mensen verzonken in gedachten en conversaties op gedempte toon. In een hoek speelt een band en zingt de zangeres over het leven en dan vooral over de zelfkant ervan. Een stem die doet denken aan Peggy Lee, begeleid door een ensemble dat qua instrumentarium (contrabas, drums, orgel, piano en blazers) gelijkens vertoont met de muziek van Tom Waits. Zangeres Caroline Henderson, geboren in Zweden en sinds 1983 woonachtig in Denemarken, heeft met 'No. 8' haar achtste album geproduceerd. Met onder meer nummers van Cole Porter ('I concentrate on you'), Gershwin ('But not for me', 'It ain't necessarily so') en Irving Berlin ('I got lost in his arms'). Een bijna klassiek album, met dien verstande dat Henderson het repertoire brengt op een eigenzinnige manier. Een manier die vooral door soberheid wordt gekenmerkt. Soberheid bijna. Elk stuk is als een verhaal. Indringend gezongen, af en toe bijna gesproken. Woord voor woord. Haar goede frasering versterkt het vertellend karakter en de arrangementen ondersteunen deze doordringende manier van vertellen. De laatste ronde is geweest, de band speelt het laatste nummer, 'Love is like a cigarette' en de mensen beginnen hun oneindige dwaaltocht door de verlaten nacht. (Frank Huser)

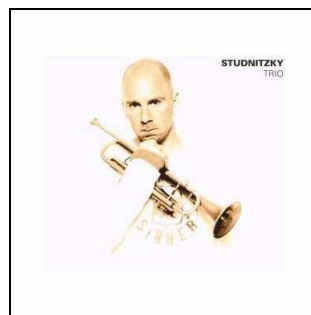

MARZIO SCHOLTEN Motherland

OAP Records

Gitarist Marzio Scholten studeerde in 2006 met lof af aan het Amsterdams conservatorium. Zijn formatie werd in 2007 door de Stichting JazzNL uitgeroepen tot een van de meest veelbelovende jazzgroepen van Nederland. En nu is er dan zijn debuut, 'Motherland'. Een portfolio, de 'showcase' waarmee Marzio Scholten zijn bekwaamheden etaleert. En die zijn bepaald niet gering. Het verdient de voorkeur om iemands muzikale identiteit te duiden vanuit zijn of haar eigen werk. Maar in dit geval, bij dit debuut en met

het oog op het materiaal op deze cd, kan het geen kwaad te refereren aan vakgenoten als John Scofield, Pat Metheny, Jim Hall, Pat Martino, om maar enkele namen te noemen. En in Nederland, tevens zijn leermeesters, Jesse van Ruller, Maarten van der Grinten en Martijn van Iterson als stijlverwante musici. Met andere woorden, Scholtens stijl bevat elementen uit fusion, bebop en jazzrock, maar hij betreedt niet de geijkte paden. Alle acht muziekstukken (de kortste is bijna zeven minuten) en arrangementen zijn van Scholten zelf. Daarmee laat je zien wat je in huis hebt! Zijn spel is melodieus, subtiel en fris maar ook hoekig en pregnant. Niet minder indrukwekkend is het spel van de band. In de niet altijd eenvoudige composities kwijt de band zich op doeltreffende wijze van haar taak waardoor de muziek toegankelijk blijft. Mooi samenspel en verrassende soli. Het zegt ook iets over de vaardigheid van Scholten als componist. Zijn werk is open van karakter en inviteert de luisteraar tot betrokkenheid. Het doet enigszins denken aan de composities van gitarist/pianist Ralph Towner voor diens band Oregon. Knap gedaan. Een debuut om van te dromen. (Frank Huser)

STUDNITZKY Trio

Herzog Records

Sebastian Studnitzky op piano, trompet en synthesizer, Dieter Ilg op contrabas en Wolfgang Haffner op drums. 'Trio' is de eenvoudige titel van dit album en daarmee exemplarisch voor de muziek en de composities van Studnitzky. Geen effectbejag, geen drang om veel noten te spelen of complexe soli te presenteren. 'Trio' is een authentiek document van een musicus die en een trio dat de muziek wil laten spreken. In essentie, en daarmee ongekunsteld en oprecht. Studnitzky's werk laat zich kennen door de heldere melodieën en het transparante spel op zowel piano als trompet. Door die bijna ongedwongen eenvoud ontstaat een melancholieke sfeer die de tere contouren van de composities weergeeft. 'Solbakken' is daarvan een mooi voorbeeld. Een aarzelende aanslag op de toetsen en een gedempte trompet die voorzichtig het akkoordenschema omspeelt. Juist door die welhaast arge eenvoud creëert Studnitzky een sprookjesachtig decor. Eenvoud is hier synoniem met subtiliteit en zorgvuldigheid. Bij enkele nummers wordt deze ambiance versterkt door een strijkkwartet (met viool, altviool en cello) waardoor de achtergrond een meer panoramisch karakter krijgt. Met uitzondering van 'Chega de saudade' (Jobim) en 'Dolphin Dance' (Hancock) zijn het eigen composities. Studnitzky laat op deze plaat horen hoe hij voorkeur heeft voor mooi spel; de melodieën moeten bekoren. En daar is hij zeer wel in geslaagd. (Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

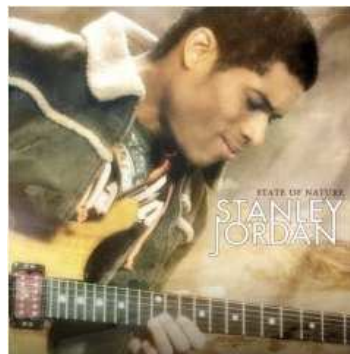
ANJA MOHR TRIO
Abend
Intuition

Pianiste Anja Mohr fotografeert ook. Haar foto's illustreren de manier waarop ze kijkt. Repeterende elementen, abstracties, afbeeldingen die een verhaal vertellen. Sober, stijlvol, mysterieus en met oog voor zeggingskracht. Haar foto's lijken op haar muziek of op hoe ze muziek maakt en hoe ze interpreteert. Invoelend, met oog voor detail, harmoniërend, ontdekkend en creërend. Authentiek romantisch, zonder valse schijn en met een innerlijke motivatie die overtuigt. Haar composities zijn net als haar interpretaties van bestaand materiaal (zoals 'Night dreamer' van Wayne Shorter, 'How deep is the ocean' van Irvin Berlin en 'Tutu' van Marcus Miller), scheppend en explorerend. Ze verkent de ruimte, neemt die in en verlaat die weer. Het is alsof je in de muziek hoort dat Mohr luistert terwijl ze speelt. Hoewel het album 'Abend' uit losse stukken bestaat, krijgt het door de volgorde van de nummers een conceptueel karakter. Het droefgeestige 'Abend' leidt ons mee naar de verborgen geheimen van het landschap dat Mohr ons zal tonen. Een tocht van onthullingen volgt. In bebopstijl getinte up-tempo nummers afgewisseld door trage, melancholieke en meer introspectieve beschouwingen. Het spel van Mohr getuigt van talent. Van oog voor detail en harmonie. Op deze reis wordt zij uitstekend vergezeld door de ervaren Willi Hanne op drums en de jonge Andreas Edelmann op contrabas. 'Abend' is een zeer fraai album waarin nog maar weer eens blijkt hoe innovatief een klassiek pianotrio kan zijn.
 (Frank Huser)

AARDVARK JAZZ ORCHESTRA
American Agonistes
Leo Records

Gelukkig zijn er ook in Amerika mensen die zich tegen het Bush-beleid keren. Het Aardvark Jazz Orchestra, bij monde van bandleider/pianist/componist Mark Harvey, hoort bij dat koor van tegenstemmen. De nieuwe cd 'American Agonistes' is daarom een programmatisch album geworden, dat opent met twee stukken over de gebeurtenissen van 9/11: 'Blood on the Sun' en 'New Moon Rising'. Harvey schildert in twee symfonische gedichten de verpletterende gevolgen voor de Amerikaanse maatschappij, het verdriet, en de gemengde gevoelens. In de suite 'Fallen Truth' gaat Harvey in op alle leugens en onwaarheden die het Bush-regime op de wereld losliet en nog steeds laat. Het openingsdeel, 'One Thing and Another' ontleent zijn thema aan een tekstfragment van de State of the Union-speech uit 2003, over de massavernietigingswapens in Irak.

Behalve de politieke lading levert dit ook een fascinerend onregelmatig ritme op, dat fraai is uitgewerkt voor de hele band. Sterk is ook 'Big Oil Tango', een gevaarlijke en spannende dans over de ware reden achter de invasie van Irak. Het Aardvark Jazz Orchestra, dat al 35 jaar bestaat, is een degelijk orkest zonder echt grote solisten. In handen van leider Harvey is het echter een uiterst bruikbaar orkest voor zijn goed doortimmerde composities, waarin de solo's ingebed zijn en aldus een functie hebben. Niks loosgaan over een akkoordenschema, maar een zinvolle bijdrage leveren aan het eindresultaat. En dat kunnen Harvey en z'n mannen zeer zeker.
 (Herman te Loo)

STANLEY JORDAN
State of nature
Mack Avenue Records

Soms dreigen iemands technische kwaliteiten zijn muzikale te overvleugelen in de waardering die hij ontvangt voor zijn werk. Virtuositeit bijvoorbeeld wordt dan belangrijker geacht dan muzikaliteit. Dat lot is ook gitarist Stanley Jordan ten deel gevallen. Zijn talent voor 'two hand tapping' is zo bekend dat er op Youtube veel filmpjes te zien zijn waarin hij deze kunst toont (kijk bijvoorbeeld op http://nl.youtube.com/watch?v=baDM3_6w8-E, waar hij met 'Autumn Leaves' zelfs met twee gitaren tegelijk deze techniek gebruikt).

'State of nature' is zijn negende album na een periode van tien jaar waarin hij geen platen uitbracht. Dat wil zeggen, geen jazzplaten. Want er verschenen wel twee albums die blijk geven van Jordans belangstelling voor de therapeutische werking van muziek. Waarmee maar zoveel gezegd wil worden dat Jordan een man is die in zijn werk zijn binding met spiritualiteit en engagement met ontwikkelingen in wereld en natuur niet verhuult. 'State of nature' is in die zin ook een persoonlijk pamflet. Zo is zijn bewerking van Mozarts 'Pianoconcert nummer 2' een hommage aan 'het talent van mensen' en worden 'Healing waves' en 'Ocean breeze' omgeven door geluiden van de zee. 'Mind games #1', en versies '#2' en '#3' zijn korte muzikale puzzels die de luisteraar uitdagen te volgen wat er gebeurt. Een plaat in het segment van jazzfusion, met minder jazzrockelementen dan op zijn vorige albums. 'State of nature' is een positieve kijk van een begenadigd gitarist op mens en wereld, een oproep te blijven leren van wat de natuur ons biedt. Op de plaat wordt Jordan begeleid door zijn min of meer vaste begeleiders bassist Charnett Moffett en drummer David Haynes en Kenwood Dennard en een aantal gastmusici.
 (Frank Huser)

DVD-RECENSIE

BUD SHANK

Against the Tide – Portrait of a Jazz Legend

Jazzed Media

Op de autobiografische dvd 'Against the Tide' geeft alt-saxofonist Bud Shank (82) een goed beeld van de hoofdlijn van zijn muzikale loopbaan. Na de start als saxofonist bij Charlie Barnet, Stan Kenton en de Lighthouse All Stars vindt hij in de jaren vijftig zijn eigen identiteit als leider van een kwartet en door het experimenteren op fluit met onder anderen Bob Cooper, doet mee aan de bossanova-rage, raakt mede om den brode verzeild in de Hollywood-studio's, verdient tien jaar lang aardig met de L.A. Four en keert een jaar of twintig geleden terug naar bebop zonder fratsen of franje. Daarnaast doet hij onder andere verhelderende dan wel originele uitspraken over de redenen waarom hij destijds definitief ophield met fluitspelen, over de kunst van het improviseren en zijn grote bewondering voor Zoot Sims, Al Cohn en vooral Stan Getz (drie tenoristen!).

Omdat Shank een gemakkelijke prater is en zijn tekst bovendien wordt omlijst door fragmenten van recente opnamen van zijn kwartet en ouder materiaal met onder anderen pianist Clare Fischer, blijft het geheel goed verteerbaar ondanks de lengte van bijna twee uur. Wel is het jammer dat de gesprekken niet goed genoeg zijn voorbereid en gemonteerd, zodat hier en daar onjuistheden gehandhaafd bleven en niet werd doorgevraagd bij evidente onduidelijkheden of leemten in het betoog. De documentatie is ronduit gebrekkig, zodat bijvoorbeeld onvermeld blijft dat Manny Albam niet alleen de dirigent maar ook de componist is van een speciaal voor Shank geschreven concert voor altsax en orkest, waarvan een stukje te zien en te horen is.

Voordat de dvd eind vorige maand zijn publieke première kreeg aan het slot van het festival in Los Angeles, was in de voorafgaande dagen al gebleken dat Bud Shank niets van zijn speelse strijdlustigheid had verloren. Als leider van een kwintet, een sextet en twee bigbands - die arrangementen speelden van Bill Potts en Shorty Rogers - stimuleerde hij niet alleen met veel verve zijn medemusici, maar spaarde hij zichzelf allerm minst. Al is hij slecht ter been, gladde routine of zichtbare aftakeling waren bij zijn optreden afwezig. Dat kon helaas niet gezegd worden van de saxofonist Dave Pell, de trompettist Jack Sheldon en de zangeressen Helen Merrill en Annie Ross, die het allemaal een beetje af lieten weten. Dit plezierige vierdaagse festival van het L.A. Jazz Institute, dat al sinds 1991 geheel met eigen middelen wordt georganiseerd door directeur Ken Poston, was dit jaar gewijd aan jazzbewerkingen van 'The Great American Songbook' van componisten als George Gershwin en Jerome Kern.

De cd die aan Shanks autobiografie is toegevoegd bevat behalve kwartetopnamen een curieus nummer op fluit met het Ellington-orkest en een ambitieus solostuk met de band van Bill Holman van enkele jaren geleden. Het verschijnen van deze dvd geeft door de duidelijke meerwaarde van de persoonlijke presentatie aanleiding te veronderstellen, dat ook bij serieuze publicaties over levende jazz-musici beeldmateriaal een steeds belangrijker rol zal gaan spelen. (Simon Korteweg)

CONCERTEN

MEMORABEL OPTREDEN RITA REIJS IN NISTELRODE

Nederlands beroemdste zangeres Rita Reijs trad op 30 mei met haar kwintet op in het bomvolle restaurant van de Hooge Vorssel in Nistelrode. Ondanks de warmte en slechte geluidsinstallatie werd het een memorabel optreden waarin na een gespannen eerste set de emoties vertaald werden in een uitermate swingende en vrolijke voortzetting. De foto werd vlak voor het optreden in de fraaie tuin van het restaurant gemaakt.

(Foto en tekst: Tom Beetz)

ZEER AVONTUURLIJK EMPIRICAL IN LANTAREN/VENSTER

Empiricals trompettist Jay Phelps en bassist Tom Farnar.

Zeer avontuurlijk waren de stukken die de Engelse formatie Empirical op 5 juni in het Rotterdamse Lantaren/Venster speelde. De groep heeft de klassieke kwintetbezetting met Jay Phelps (tp), Nathaniel Facey (as), Kit Downes (p), Tom Farnar (b) en Shaney Forbes (dr). Empirical won op het afgelopen North Sea Jazz Festival de European Jazz Competition en hun debuutalbum 'Empirical' is al meermalen onderscheiden. De Engelsen kennen de jazztraditie en je hoort de bebopinvloeden in hun spel. De groep speelt louter eigen werk. Kenmerkend zijn de omschakelingen in de groove en de melodie, waarbij de muziek echt verandert. Toch blijft het klinken als een geheel. Na het concert stond het voltallige kwintet in de 'foyer' gretig klaar om cd's te verkopen, te signeren en een praatje te maken.

(Foto en tekst: Steven Molendijk)

ACHTERGROND

WALTER VAN DE LEUR: SCHRIJVEN OVER JAZZ MOET PROFESSIONELER

Met het uitspreken van zijn inaugurele rede 'Jazz behind the dikes' in de goed gevulde Aula van de Universiteit van Amsterdam, aanvaardde dr. Walter van de Leur op 20 juni het ambt van hoogleraar Jazz en improvisatiemuziek. Van de Leur betoogde dat het schrijven over jazz geprofessionaliseerd moet worden. Te vaak lopen meningen en feiten door elkaar en wordt de lezer daardoor misleid.

Door Hans van Eeden

Het eerste Nederlandstalige blad over jazz was De Jazzwereld. Het verscheen van januari 1931 tot en met december 1940 en richtte zich op liefhebbers van gesyncopeerde muziek met elementen van improvisatie. Jazz werd destijds in liberale kringen omarmd, maar de gevestigde orde liep er tegen te hoop. Voor die orde waren de jazz en bijbehorende dansen synoniem voor zedenverwildering en dierlijke seksualiteit. In een poging de jazz enig respect te geven, ontwierp De Jazzwereld een norm voor 'zuivere jazz'. De resterende 'onzuivere' amusementsmuziek werd afgewezen. Deze benepenheid leidde ertoe dat zelfs sommige platen van Duke Ellington door het blad in de categorie van dubieuze dansmuziek werden geplaatst. Volgens Van de Leur is hier al een belangrijk kenmerk van het schrijven over jazz zichtbaar. Schrijven over jazz is volgens hem veelal schrijven over wat jazz onderscheid van andere muziek. Het betoog richt zich op de vraag waarom het een wel jazz is en het ander niet. Dat andere wordt dan te vuur en te zwaard bestreden. Jazz wordt daartoe heel strikt geformuleerd. Jazz kan dan alleen maar jazz zijn als het zwarte muziek is, of juist alleen maar als de blues er prominent in doorklinkt. Of jazz mag alleen maar jazz genoemd worden als het swingt, etc. Wat dit betreft constateert Van de Leur niet zoveel verschil tussen de VS en Nederland.

Het kerstnummer 1931 van De Jazzwereld (bron: website Nederlands Jazz Archief)

Ook vlak na de Tweede Wereldoorlog was schrijven over jazz partij kiezen. De bebop stak de kop op en de wegen van de jazzliefhebbers scheidden zich in modernisten versus traditionalisten. In de verhitte debatten werden esthetische overwegingen en waarheidsvinding vaak met elkaar vermengd, zo stelde Van de Leur. Een afkeer van de muziek maakte dat de 'feiten' die erover werden verstrekt met een korreltje zout moesten worden genomen. Oordelen werden als feiten gepresenteerd.

Jazz behind the dikes, deel 3 (bron: website Nederlands Jazz Archief)

Als een voorbeeld van belangenverstrengeling in de jazzpers, haalde Van de Leur de reacties aan op de platenreeks 'Jazz behind the dikes' uit de jaren 1955 – 57. De serie met Nederlandse musici kreeg in Nederland lovende kritieken. Volgens Van de Leur omdat de pers de Nederlandse musici wilde steunen en platenmaatschappij Philips niet voor het hoofd wilde stoten. Of zoals scribent Skip Voogd het later in een interview zei: "Je kreeg die platen gratis, dus kon je er geen al te onaardige dingen over zeggen". DownBeat vond de muziek indertijd weinig origineel en gaf de reeks drie van de vijf maximaal beschikbare sterren. Waar veel Nederlandse jazzmusici in de jaren vijftig met respect en vakmanschap hun grote Amerikaanse voorbeelden probeerden te volgen, kozen hun collega's in de jaren zestig meer en meer voor een eigen stroming: de improvisatie- en geïmproviseerde muziek. Een generatie musici zette in op gesubsidieerd spelen en wendde zich af van 'het bedienen van de markt'. Er werd politiek stelling genomen. Ook de jazzkritiek veranderde in die jaren van toon. Van de Leur citeerde in zijn rede jazzjournalist Rudy Koopmans die met genoegen vaststelt dat er rond 1970 een aantal 'militante jazzboeken' is verschenen. Momenteel is de Nederlandse jazzjournalistiek volgens Van de Leur het best zichtbaar in de dagbladen. De kranten doen aan informatieoverdracht en kritiek (cd-recensies en concertverslagen). Die informatieoverdracht, bijvoorbeeld over een musicus, groep of stroming, is een vorm van journalistiek. Dat maakt dat journalistieke normen van toepassing moeten zijn, zoals een strikte scheiding tussen feiten en meningen. Daar ontbreekt het volgens de nieuwbakken hoogleraar soms aan. Van de Leur illustreerde dit met een aantal recentelijk in een landelijke krant verschenen artikelen, waarin naar zijn mening een aantal beweringen over de conservatoria wordt gedaan die feitelijk onjuist zijn, maar in zijn ogen wel als feiten worden gebracht. Zo vindt hij het laakbaar om de opvatting dat op [...vervolg op de volgende pagina](#)

(Vervolg rede Walter van de Leur van pag. 12)

Nederlandse conservatoria musici bewust tot eenvormigheid worden opgeleid en dat dit systeem in stand wordt gehouden doordat die eenvormige musici er vervolgens weer les gaan geven, als feit te presenteren. Dat strookt niet met de werkelijkheid, meent hij. De uiteenlopende wegen van prominente alumni als Benjamin Herman, Michiel Borstlap, Tineke Postma en Anton Goudsmit getuigen van het tegendeel en alleen de beste en vaak drukst bezette musici geven les op conservatoria: "Vraag dat maar aan de roostermakers". Dankzij het muziekvakonderwijs blijft de Nederlandse muziek zich ontwikkelen, is de stellige overtuiging van Van de Leur: "Waar anders dan op conservatoria komen studenten met zoveel verschillende soorten muziek in aanraking?"

Jazzscribenten moeten dus beweringen op hun feitelijke juistheid controleren. Maar het zijn veelal liefhebbers die over jazz schrijven. Daardoor ligt het gevaar op de loer dat meningen als feiten worden gepresenteerd en de lezer wordt misleid. In zijn oratie deed Van de Leur de oproep om het schrijven over jazz te professionaliseren, zodat er een meer op onderzoek gebaseerde schrijfcultuur ontstaat. Met zijn leerstoel hoopt hij daaraan te gaan bijdragen. Zijn studenten kunnen onmiddellijk aan de slag, zei hij, want er liggen genoeg klussen te wachten. Een oral-history-project bijvoorbeeld, waarin de ervaringen van oudere musici, journalisten en radiomakers 'voor het te laat is' moeten worden vastgelegd. Dat is hard nodig voor de geschiedschrijving van de Nederlandse jazz van de afgelopen veertig jaar. Ook moet er een compleet bestand komen van alle jazzcomposities van Nederlandse hand, zodat die veel meer gespeeld kunnen worden. Verder vindt de hoogleraar het hoog tijd dat er een goede en volledige geschiedenis van de Nederlandse improvisatie- en geïmproviseerde muziek wordt geschreven. En tot slot bestaat er volgens Van de Leur een grote behoefte aan een encyclopedische database over de Nederlandse jazz.

(Hans van Eeden)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredacteur:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Simon Korteweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Jan J. Mulder en Ab Schaap. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmuziek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

NIEUWSflitsen

Rene Laanen (foto: pr R. Laanen)

René Laanen lid van Paul Anka Big Band

Trombonist René Laanen gaat eind juli op een Europese tournee met de Paul Anka Big Band. "De verrassing van mijn leven", zo zegt hij over de telefonische uitnodiging die hij kreeg. Pas toen hij een week later per post de bevestiging kreeg, wilde hij het echt geloven. De tournee van Paul Anka voert onder meer langs Spanje, Polen, Hongarije, Finland en België. Eerder maakte Laanen al tournees met Shirley Bassey en Tony Bennet.

Nieuwe studioalbum EST in najaar uit

De Zweedse formatie e.s.t. komt dit najaar met de opvolger van haar album 'Live in Hamburg'. Het wordt een studio-album met als titel 'Leucocyte'. De plaat werd gedurende twee dagen in januari 2007 in Sydney opgenomen en is samengesteld uit zo'n negen uur materiaal. De tien tracks zijn begin dit jaar in Gothenburg gemixt. De langste, 'Premonition', duurt zeventien minuten.

Finalisten Dutch Jazz Competition bekend

Srvan Ivanovic Blazin' Quartet, Anne Guus Teerhuis Trio, Mike Roelofs Band en Eject the No gaan naar de finale van de Dutch Jazz Competition op 12 juli tijdens het North Sea Jazz Festival. Ze werden geselecteerd uit tien deelnemers, die in twee halve finales speelden. De eerste hiervan vond plaats op 16 mei in Amersfoort en de tweede op 6 juni in Lantaren/Venster te Rotterdam. De Competition biedt talentvolle Nederlandse jazzmuzikanten en groepen de mogelijkheid zich tweejaarlijks te presenteren. Dit jaar gebeurt dat al weer voor de zevende keer.

McCoy Tyner krijgt Canadese jazzprijs

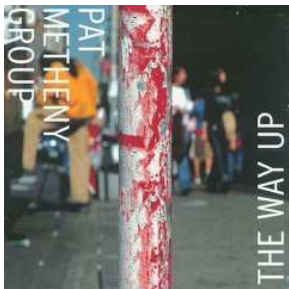
Pianist McCoy Tyner zal de vijftiende Miles Davis Award van het Canadese Festival International de Jazz de Montréal krijgen. Zangeres Aretha Franklin ontvangt de tiende Ella Fitzgerald Award. Beide jaarlijkse prijzen zijn oeuvre-prijzen. De Awards worden tijdens het jazzfestival uitgereikt, in de eerste week van juli.

Heeft u jazznieuws? Bijna 2.700 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

100 BIJZONDERE PLATEN

Speciaal voor deze **honderdste** JazzFlits heeft iedere medewerker tien platen op een rij gezet die hem na aan het hart liggen. Om wat voor reden dan ook. Alles bij elkaar zijn dat **honderd** bijzondere platen. Het vermelde jaartal betreft het jaar waarin de plaat is opgenomen.

10 FRANK HUSER

1. **Pat Metheny Group**
The Way Up (Nonesuch), 2005
2. **Myra Melford Be Bread**
The Image of your body (Cryptogramophone), ca. 2005
3. **Oregon**
Northwest Passage (Intuition), 1997
4. **Tony Overwater**
OP [= Oscar Pettiford] (Turtle Records), 2000
5. **The Bad Plus**
These are the vistas (Columbia Records), 2003
6. **Susanne Abbuehl**
Compass (ECM), 2003/04
7. **Ineke Vandoorn & Jeroen van Vliet**
Lowtide (Timeless Records), 2006
8. **Balthaus/Lumeij/Grimbergen**
Gershwin (Hi5 Records), 2006
9. **Gary Peacock**
December poems (ECM), 1978
10. **Eberhard Weber**
Later that evening (ECM), 1982

Nadat ik besloot dat de beste plaat niet bestaat en ik mij daardoor niet langer zorgen maakte over een top 10 van beste platen, viel het toch nog mee en kon ik een lijstje van tien titels samenstellen. Zonder specifieke rangschikking in waarderende zin. Nummer 1 is niet meer geliefd dan nummer 2 en nummer 10 is zeker niet de laatste in de rij van platen die mij dierbaar zijn. En met het geruststellende besef dat deze tien op elk moment door anderen vervangen konden worden, verdween ook mijn bangheid om platen te vergeten. Het is dus geen 'top' 10, noch een canon maar een tamelijk onberedeneerde, min of meer intuïtieve greep uit mijn kast. Niet gekozen vanuit muzikaal-historische overwegingen maar louter omdat ik de muziek ervan gewoon erg mooi vind. Met opzet gebruik ik het woord 'gewoon', dat zoiets betekent als erdoor geraakt worden zonder na te denken over wat ik hoor. Het begint dus bij emotie, daarna komt het nadenken over de composities, de uitvoering, het spel en de techniek. Dat willen begrijpen van wat mij raakt en waarom het mij beroert, leidt tot nieuwe ontdekkingen in wat ik hoor. De ratio kan dan opnieuw de emotie voeden. Dat is de overeenkomst tussen deze tien platen. Ze bieden me niet alleen herhaalde ervaringen van ontroering en verwondering maar ook stof tot nadenken. (Frank Huser)

20 HESSEL FLUITMAN

1. **Boy's Big Band**
Now's the Time (Artone/BVHaast), 1965/66
- Duke Ellington**
And His Mother Called him Bill (RCA), 1967
- Gerry Mulligan's Concert Jazzband**
Live in Paris, 19-11-1960 (RTE Europe 1)
- Misha Mengelberg Quartet**
Four in one (Songlines), 2006
- Charles Mingus**
Mingus Ah Um (Columbia), 1959
- Pat Metheny/ Dave Holland/ Roy Haynes**
Question and Answer (Geffen), 1989
- Billie Holiday**
The Golden Years III (Columbia), 1935-42
- Available Jelly**
Happy Camp (Ramboy), 1996
- Sean Bergin**
Kids Mysteries (Nimbus Records), 1987
- Michiel Braam**
Playing The Second Cool Book (BVHaast), 1997

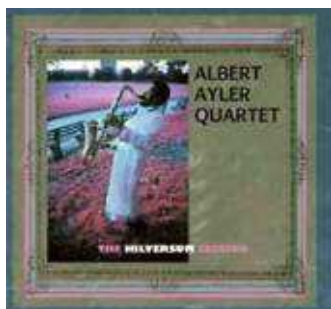
Mijn lijstje is niet genummerd, op 'Now's the Time' van **Boy's Big Band** na. Deze staat echt bovenaan. Historisch gezien is het een lp die op een breuklijn in de Nederlandse jazz staat. En voor mij is het ook jeugdsentiment. Achteraf terugkijkend, heeft Bert Vuijsje met zijn vier sterren destijds in Jazzwereld gelijk gekregen. Toen kwamen de vier sterren mij wat geforceerd over (een Nederlandse productie kan dat nooit halen...). En wie niet bekend is met basist Dick van der Capellen, moet deze productie zeker gauw aanschaffen. Zijn (onbegeleide) solo in 'Solitude' wordt op mijn lp inmiddels zeer onregelmatig, maar wel heel druk begeleid door tikken, spetters en knetters. Gelukkig heeft Willem Breuker de lp met 'Finch Eye', de tweede lp van de Big Band, op één cd uitgegeven. Willem kan bij mij nooit meer kwaad doen. De plaat is ook een must voor Piet Noordijk-adepten.

'Live in Paris' van de Concert Jazzband van **Gerry Mulligan** heb ik vijf jaar geleden als dubbel-cd gekocht. Swingend en spannend. Relaxed en spetterend. Een enkele zakker ('Spring is Sprung'), maar verder schitterend. Het concert is ook als enkele cd in de handel. Dat geeft het geheel een mooiere spanningsboog. Wel jammer dat 'Blue Port' en 'Go Home' daarop ontbreken. **Billie Holiday** is een must. De dubbel-lp 'The Golden Years' had ik destijds op tape. Wat heb ik die veel gedraaid. Nu heb ik de complete cassette van tien cd's (1933-1944). Dat is eigenlijk geen menselijk maat meer. Vandaar alleen deel III. De selectie van deze tien blijkt achteraf vijf Nederlands om vijf Amerikaans te zijn! Een mooi resultaat. De selectiecriteria waren 'het meest gedraaid/populair in de afgelopen ruim veertig jaar' en 'de communicatie tussen de muzikanten'. Dat BVHaast de lijst opent en sluit is ook wel leuk om op te merken. (Hessel Fluitman)

30 SIMON KORTEWEG

- 1. Albert Ayler**
The Hilversum Session (ESP), 1964, oorspr. op Osmosis
- 2. Serge Chaloff**
Blue Serge (Capitol), 1956
- 3. John Coltrane**
Interstellar Space (Impulse), 1967
- 4. Eric Dolphy**
Complete Memorial Album Sessions (Lonehill Jazz), 1963
- 5. Jimmy Giuffre**
Flight (Hat Art), 1961
- 6. Bob Graettinger/Stan Kenton**
City of Glass (Capitol), 1951
- 7. Misha Mengelberg**
Solo (Buzz), 1999
- 8. Fats Navarro**
The F.N. Story (Proper), 1945-50,
oorspr. op Spotlite, Savoy, Blue Note, Capitol e.v.a.
- 9. George Russell**
Jazz Workshop (Lonehill Jazz), 1956,
oorspr. als Ezz-thetic voor Victor
- 10. Cecil Taylor**
Silent Tongues (Black Lion), 1974

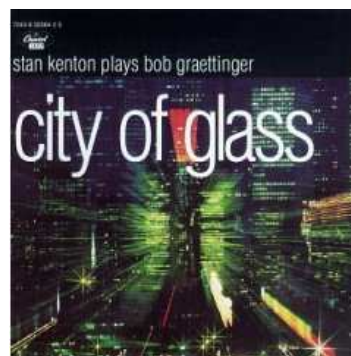
Bij deze gelegenheid laat ik het veelvuldig gelauwerde basisrepertoire, dat begint met King Oliver en Louis Armstrong en voorlopig eindigt met Dave Douglas of John Zorn buiten beschouwing. Daarover bestaat voldoende consensus. Al kan ik niet nalaten op te merken, dat 'Kind of Blue' van Miles Davis destijds terecht veel aandacht kreeg, maar inmiddels danig wordt overschat. De tien genoemde cd's draai ik regelmatig:

- 1. Albert Ayler.** Het kwartet van tenorsaxofonist Albert Ayler, met Don Cherry op kornet, Gary Peacock op bas en Sunny Murray op slagwerk was al een paar maanden bij elkaar toen het in november 1964 werd opgenomen voor Vara's Radio Jazz Magazine. Vanaf het eerste moment is het samenspel voortdurend van hoog niveau, terwijl Cherry de leider pittiger uitdagingen voorschotelt dan hij later kreeg van zijn broer Donald. Schitterend voorbeeld van de vrijere jazzvorm.
- 2. Serge Chaloff.** Er zijn natuurlijk tientallen geweldige cd's van een saxofonist met ritmesectie. Daarvan kies ik deze uit 1956 van baritonsaxofonist Chaloff wegens de combinatie van ideeënrijkdom met grote emotionele zeggingskracht. De ritmesectie van pianist Sonny Clarke, bassist Leroy Vinnegar en slagwerker Philly Joe Jones zorgt voor de ideale begeleiding.
- 3. John Coltrane.** Deze duetten met slagwerker Rashied Ali werden ten onrechte pas in 1974 uitgebracht, zeven jaar na de dood van de saxofonist. Hier wordt een indrukwekkend evenwicht bereikt tussen een scala van intense expressie en uiterst gevarieerde ritmische voortstuwing. Een testament waar je heel stil van wordt.

4. Eric Dolphy. In 1963 kreeg Dolphy de gelegenheid vijf achtereenvolgende nachten opnamen te maken met onder anderen trompettist Woody Shaw, tenorist Clifford Jordan en bassist Richard Davis. De resultaten werden vervolgens zo onsamenhangend en slordig uitgebracht, dat ze vaak ten onrechte over het hoofd worden gezien. Mijn favoriet is vooral de ballad 'Alone Together', een lyrische dialoog tussen bas en basklarinet.

5. Jimmy Giuffre. Het meest avontuurlijke trio van klarinettist Giuffre - met pianist Paul Bley en bassist Steve Swallow - maakte vijf uiterst boeiende platen waarop het drietal steeds grotere uitdagingen zoekt. De voorlaatste met een concert in Bremen van 1961 heeft mijn voorkeur. Adembenemende kamermuziek waarbij de experimenteerdrijf steeds meesterlijk in toom wordt gehouden.

6. Bob Graettinger/Stan Kenton. Rond 1950 kreeg componist Bob Graettinger de ruimte van leider Stan Kenton zijn originele orkestrale ideeën en eigenzinnige klankkleuren over het voetlicht te brengen, waarbij een nieuw soort bigbandjazz werd gecreëerd. Wat Kenton zelf van Graettinger opnam - waaronder twee suites - is hier samengebracht (met gelukkig een uitstekende geluidskwaliteit).

7. Misha Mengelberg. Als mooi voorbeeld van de vele hoogst interessante Europese jazz neem ik deze opnamen van Mengelberg uit 1999, die zijn doortrokken van zijn speelse ironie, ritmische verrassingen en verbluffende compositorische doorkijkjes. Bovendien: wat een pianist.

8. Fats Navarro. Navarro deed als trompettist en vertolker van het bop-idiom zeker niet onder voor Gillespie, maar bleef door zijn vroege dood minder bekend. Hier duelleert hij onder andere magistraal met Howard McGhee. Deze intelligent samengestelde doos met zijn beste werk bevat ook een vrij zeldzame radio-uitzending. Een koopje dat veruit te prefereren is boven een vergelijkbare box van Kruidvat.

9. George Russell. Deze opnamen met onder anderen trompettist Art Farmer en pianist Bill Evans (in topvorm) bieden een staalkaart uit 1956 van de compositorische veelzijdigheid van George Russell, die eerder al op 24-jarige leeftijd voor de Dizzy Gillespie band mocht schrijven. Ook al zijn de orkestraties vaak complex, ze klinken toch aanstekelijk en doorzichtig.

10. Cecil Taylor. Van alle soloconcerten die pianist Cecil Taylor vastlegde, prefereer ik nog steeds een van de eerste: een fascinerende suite in vijf delen die in 1974 werd opgenomen in Montreux. Voortdurend houden pianistische invallen en veelvormige akkoordenreeksen de aandacht gevangen, terwijl tegelijkertijd de achterliggende opbouw goed waarneembaar blijft. (Simon Korteweg)

40 PETER J. KORTEN

Enrico Pieranunzi/Marc Johnson/Joey Baron

Live In Japan (Cam Jazz), 2004

Keith Jarrett/Gary Peacock/Jack DeJohnette

Tokyo '96 (ECM), 1996

Wynton Marsalis

Hot House Flowers (Columbia), 1984

James Carter Quartet

Jurassic Classics (Sony), opname 1994 voor Columbia

Charles Mingus

Ah Um (Columbia), 1959

Eric Vloeimans

Gatecrashin' (Challenge), 2006

Branford Marsalis

Eternal (Marsalis Music), 2003

Paul Motian Band

Garden Of Eden (ECM), 2004

Goudsmit/Trujillo/Vierdag & Vink

Live op het dak (VPRO), 2005

Myriam Alter

Where is There (Enja), ca. 2007

Bij de keuze van mijn tien cd's heb ik me geconcentreerd op de vraag: welke cd's zijn van grote waarde en na herhaaldelijk beluisteren nog steeds de moeite waard?

Mijn lijstje is niet in volgorde van belangrijkheid.

Het eerste album dat ik uit de kast trek is: **Enrico Pieranunzi/Marc Johnson/Joey Baron** 'Live In Japan'. Deze plaat heeft alles in zich: uiterst boeiende muziek, ijzersterke improvisaties, geweldige geluidskwaliteit en het is ook nog een dubbel-cd. Als tweede: **Keith Jarrett/Gary Peacock/Jack DeJohnette** 'Tokyo '96'. Met deze cd heb ik mijn aspirant geluidsinstallatie getest. Vooral 'Autumn Leaves' zit in mijn hoofd gebakken. Het hoog, midden en laag stromen zo mooi uit de luidsprekers...

Dan mijn eerste jazzplaat: **Wynton Marsalis** 'Hot House Flowers', eerst op vinyl en later op cd. Ik ken hem helemaal uit mijn hoofd.

Wie blaast sterkere flageoletten dan **James Carter** op 'Jurassic Classics'? Eerlijk gezegd heb ik een kopie gekregen van die cd en moet ik nog steeds het origineel kopen. Beloofd.

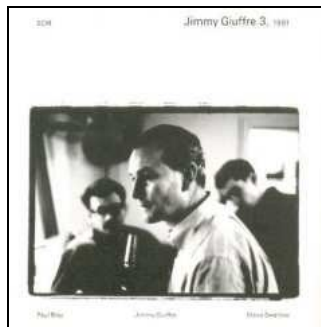
Een klassieker die het in de auto heel goed doet tijdens vakanties: **Charles Mingus** 'Ah Um'. Wat een composities, stuk voor stuk. Een recente cd die nog steeds kippenvel veroorzaakt is **Eric Vloeimans** 'Gatecrashin''. Ik was bij de live-opname aanwezig, en toen ik ze na drie maanden terughoorde was ik wéér net zo enthousiast en dat is gebleven.

Natuurlijk moet er ook een ballad in de lijst: **Branford Marsalis** 'Eternal'. Het stuk 'Dinner For One Please, James' is precies acht minuten pure romantiek.

Ook mag niet ontbreken: **Paul Motian Band** 'Garden Of Eden'. Twee saxofonisten, drie gitaristen en een ritmetandem om je vingers bij af te likken. En dan die Mingus- en Monkcomposities!

Vaak vroeg ik aan gitarist Anton Goudsmit waarom hij geen eigen plaat opnam. En toen – eindelijk – was daar **Goudsmit/Trujillo/Vierdag & Vink** 'Live op het dak'. Dit viertal ging helemaal 'uit hun dak' óp het dak. Aan de opname is niet zo veel zorg besteed; gewoon microfoon open en opnemen, maar het speelplezier is geweldig. Tot slot **Myriam Alter** 'Where is There', wegens de prachtige composities en de meest subtiele drummer van het moment: Joey Baron. (Peter J. Kortten)

50 HERMAN TE LOO

Jimmy Giuffre 3

1961 (ECM), 1961,

oorspr. als 'Fusion' en 'Thesis' voor Verve

Eric Dolphy

Out to Lunch (Blue Note), 1964

Andrew Hill

Point of Departure (Blue Note), 1964

Roland Kirk

Rip, Rig & Panic (Emarcy), 1965 voor Limelight

Albert Ayler

Live in Greenwich Village (Impulse), 1966/67

Carla Bley/Paul Haines

Escalator Over the Hill (JCOA), 1968, 70/71

Soft Machine

Third (Columbia), 1970

Theo Loevendie

Orlando (Waterland), 1977

Henry Threadgill

Too Much Sugar for a Dime (Axiom), 1993

Joe Maneri Quartet

Get Ready to Receive Yourself (Leo), 1993

Het maken van een lijst als deze is natuurlijk een schier onmogelijke taak, want welke criteria leg je aan? Ik heb gekozen voor platen die al bij de eerste beluistering een diepe indruk op me maakten, en dat ook zijn blijven doen. Dat betekent overigens wel dat ik een enorme lijst van favoriete muzikanten heb moeten laten voor wat hij is. 'Kill your darlings', noemen we dat. Want de muziek van Duke Ellington, Thelonious Monk, Charles Mingus, Sonny Rollins, Lennie Tristano, Herbie Nichols, Lee Konitz, John Coltrane, Cecil Taylor, Ornette Coleman, Paul Bley, Gil Evans, Wayne Shorter, Sun Ra, Steve Lacy, Keith Jarrett, Gato Barbieri, Anthony Braxton, Misha Mengelberg, Jan Garbarek, Willem Breuker, Edvard Vesala, Guus Janssen, Michael Moore, Dave Holland, Bo van de Graaf, Thomas Chapin, Paul van Kemenade, John Zorn en Michiel Braam ligt me heel na aan het hart. Het probleem is echter dat ik in hun oeuvre niet één plaat kan uitkiezen die voor mij boven de rest uitspringt. Kies je bij Miles Davis voor 'Kind of Blue' of voor 'Bitches Brew'? Bij Coltrane voor 'Giant Steps' of 'A Love Supreme'? En het leek me ook flauw om 'The Complete Riverside Recordings' van Monk erop te zetten, of de Atlantic-box van Ornette Coleman. Als ik het lijstje van tien bekijk, is de gemeenschappelijke factor de volstrekte eerlijkheid, authenticiteit en directheid van alle tien de platen. Soms flink uitged componeerd, soms juist vrij rudimentair in dat opzicht. Altijd krachtige melodieën, en sterk in het tot klinken brengen van emoties, of die nu rauw en heftig worden uitgedragen, of verstild en onderkoeld. De lijst is overigens chronologisch, en niet in een volgorde van 1 tot 10. Dat was voor mij echt ondoenlijk. (Herman te Loo)

60 LEX LAMMEN

TIEN PLATEN DIE IK NOOIT WIL MISSEN:

(cd's komen een andere keer)

1. **George Barnes & Carl Kress**
Town Hall Concert (United Artists), 1963
2. **Count Basie**
The Atomic Mr. Basie (Roulette), 1957
3. **Les Brown**
Concert at the Palladium (Coral), 1951-53
4. **John Coltrane and Johnny Hartman**
John Coltrane and Johnny Hartman (Impulse), 1963
5. **Vic Dickenson Septet**
Vic Dickenson Septet (Amadeo),
opname 1953/54 voor Vanguard
6. **Duke Ellington**
At His Very Best (RCA), 1940
7. **Thad Jones-Mel Lewis**
Presenting The Jazz Orchestra (Solid State), 1966
8. **Metropole Orkest o.l.v. Rogier van Otterloo**
This is all I ask (NOS), 1981
9. **Gerry Mulligan**
Concert Jazz Band at the Village Vanguard (Verve), 1960
10. **Tony Scott**
Both sides of Tony Scott (RCA), 1956

Als hebzucht, gretigheid en afgunst inderdaad deel uitmaken van de Zeven Hoofdzonden, dan ziet het er op de Dag des Oordeels slecht uit voor verzamelaars. Nu al gaat er elke keer, wanneer die verdorvenen hun collecties met welbehagen bezien, achter hun namen een lampje branden om aan te geven dat het reeds besproken verblijf in het Vagevuur met enige termijnen dient te worden verlengd. Trots staat immers te boek als hoofdzonde nummer één. Met dergelijke risico's voor ogen, is het begrijpelijk dat het invullen van een lijstje favoriete platen, een lichte huiver oproept.

Die huiver gaat gepaard met twijfel. Waarom is een plaat favoriet, om (sentimentele) herinneringen of om de kwaliteit van het gebodene - het eerste is hoogst persoonlijk, het tweede voor discussie vatbaar. Onder dergelijk voorbehoud vul ik mijn lijstje in. Het wordt een mix van beide bestanddelen, met de vermelding dat ze me alle tien even lief zijn en dat de volgorde daarom alfabetisch is.

1. **George Barnes & Carl Kress.** Een kerstgeschenk uit 1964, toen er niet gevlogen kon worden. Ik zat vast in New York en de familie Barnes ontfermde zich daar over mij. De beide gitaristen leven al lang niet meer; met Evelyn Barnes (hoogbejaard en invalide) bel ik af en toe. Haar stem klinkt nog net als toen.

2. **Count Basie.** Om een verjaardag te vieren gingen we naar de Riverboat (NYC) waar de Basie-band speelde. Tegen mijn gewoonte in, begaf ik mij op de dansvloer. Dat bleek de enige manier om bij het podium te komen en te zien hoe Marshall Royal het orkest leidde en Freddie Green 'Li'l Darlin'' inzette.

3. **Les Brown.** Een doos met twee platen. Meer dan een halve eeuw na dato verrast mij nog altijd het frisse geluid van Brown's Band of Renown, de lekkere arrangementen en het drumwerk van Jack Sperling!

4. **John Coltrane and Johnny Hartman.** Dankzij een film - 'Bridges of Madison County' - werd vocalist Johnny Hartman ook buiten de jazzkringen bekend. Maar toen was hij al dood. Coltrane geeft op deze plaat aan hoe grootmeesters zich ondergeschikt kunnen maken.

5. De plaat van het **Vic Dickenson Septet** was mijn eerste lp, op 25 cm., gekregen in 1956, toen ik 18 werd. Drie stukken staan er op, met Dickenson, Ruby Braff en Edmond Hall, plus een ritmeploeg rond pianist Sir Charles Thompson. Alle soli ken ik uit mijn hoofd.

6. Zelden was een platentitel zo terecht gekozen als 'At His Very Best' van **Duke Ellington**. Op de eerste kant, met zes opnamen uit 1940, staat mijn persoonlijke favoriet, 'Harlem Air Shaft' van 22 juli 1940. Wie dat stuk heeft gehoord, zal er mee instemmen dat met die vier ingehouden, maar uitgelezen nootjes, waarmee Cootie Williams zijn tweede solo besloot, het begrip swing afdoende gedefinieerd werd.

2. Count Basie – The Atomic Mr. Basie

7. 'Presenting The Jazz Orchestra' van **Thad Jones-Mel Lewis** heb ik 's nachts om half drie op Broadway aangeschaft, nadat we de band voor het eerst gehoord hadden. In het hoekje rechts onder zit de kerf van het weggesneden cellofaan met de prijscode van de winkel.

8. De plaat van het **Metropole Orkest** onder leiding van Rogier van Otterloo is een dierbaar souvenir uit de jaren toen de publieke omroep (KRO, in dit geval) het aanbieden van jazzprogramma's, -concerten, -arrangementen en -solisten nog als (een deel van) zijn taak beschouwde.

9. Op de summiere basis van bas en drums (Bill Crow en Mel Lewis) bouwde **Gerry Mulligan** zijn mini-bigband met maximaal resultaat. Luister op 'At the Village Vanguard' naar het solistenfeest in 'Blueport' of naar de filmmuziek 'Blue Nightgown'. Weten ze in Hilversum wel van het bestaan van de film 'I want to live'?

4. John Coltrane and Johnny Hartman

10. Tien exemplaren van 'Both sides of **Tony Scott**' kocht ik op bij de importeur, waar ik een werkstudentenbaantje vervulde. Eén heb ik gehouden. Scott, die graag toeren uithaalde op zijn klarinet, speelt hier ballads - uiterst intiem, in het lage register, met gitaar, bas en alleen voelbare drums. (Lex Lammen)

70 JAAP LÜDEKE

INDRUKWEKKENDE EN BLIJVENDE HERINNERINGEN VIA TIEN CD'S:

Red Rodney

Home Free (Muse Records), 1977

Thelonious Monk

Monk in Tokyo (Columbia Legacy), 1963

Thad Jones-Mel Lewis

Presenting The Jazz Orchestra (Solid State), 1966

Masada

Live in Middelheim (Tzadik), 1999

Clifford Brown/Eric Dolphy

Clifford Brown + Eric Dolphy Together: Recorded Live at Dolphy's home, L.A. (Rare Live Recordings), 1954,

Jazz at the Philharmonic

(Clef/Norgran/Verve Records), 1944

Dizzy Gillespie/Thad Jones/Art Farmer/Conte Candoli with The Louis Vandyke Trio

North Sea Jazz Sessions (Volume 1) (Jazz World), release 2008

Tony Williams Lifetime

Emergency! (Verve Records), opname 1969 voor Polydor

Tristano/Konitz/Marsh

The Complete Atlantic Recordings of Lennie Tristano, Lee Konitz & Warne Marsh (Mosaic Records), 1954-61

James Moody

Moody's Party - Live at the Blue Note (Telarc Jazz), 1995

Red Rodney. Trompettist Red Rodney (1927-1994) heette eigenlijk Robert Chudnick, maar bijna niemand kende hem onder die naam. Het bracht Rodney op een idee. Hij sloot een flinke levensverzekering af op Robert Chudnick en liet hem niet lang erna overlijden. Het snode plan faalde volledig: Red kwam in de gevangenis terecht. Het ontslag werd gevierd met 'Home Free.' Joe Fields van Muse Records vertelde me het waargebeurde verhaal, jaren geleden. Tijdens een festival in Chicago vertelde Rodney me dat hij onlangs een rijke dame had gehuwd. Hij: 'Eigenlijk hoef ik niet meer te spelen.' Maar dat bleef hij toch doen, tot de laatste snik.

Thelonious Monk. Tijdens een stationering in Tokio dat jaar kwam ik met vrouw en onze twee zonen na een middagje shoppen terug in het hotel waar de lift klaar stond; leeg dacht ik. Maar nee. Onze enige medepassagier was niemand minder dan Thelonious Monk! Meteen liet ik hem weten dat ik wel degelijk wist wie hij was. Monk informeerde naar de naam van de kinderen en beantwoordde verder alle vragen met: 'Crazy!' Op de negende verdieping verlieten wij de lift, Monk in totale berusting achterlatend. Dacht later nog even aan het plan om hem de volgende ochtend via 'Room Service!' zijn ontbijt uit te serveren. Het is er niet van gekomen. Evenmin kon ik het concert bijwonen. Dan maar de cd besteld, om die speciale ontmoeting te blijven koesteren.

Thad Jones-Mel Lewis & The Jazz Orchestra. In de jaren zestig, als ik weer in New York was geland, belde ik steevast opnametechnicus Phil Ramone in de A&R Studio met de vraag of hij 's avonds iets swingends in zijn agenda had staan. Dat was een keer in 1965 het orkest van Count Basie met...Astrud Gilberto. Die opname ging faliekant mis doordat Astrud nog moeite had met de Engelse teksten. De diverse 'takes' en valse starts vlogen je om de oren. Na afloop vroeg Ramone me nog even te blijven en kreeg ik de eerste registratie van een repetitie te horen van, jawel, de Thad Jones/Mel Lewis-band. Die verpletterende indrukken, afgespeeld op ontelbare gigantische boxen, blijven me achtervolgen. Later, tot mijn grote genoegen, nog vaak het orkest gehoord tijdens die maandagavonden in de Village Vanguard.

Masada. Dat muziek in bepaalde gevallen een soort hypnotische signalen genereert is en blijft een zeldzaamheid. Het smakelijk avondeten bij de naastgelegen Italiaan was achter de rug toen in het Antwerpse Park Den Brandt Masada met John Zorn, Dave Douglas, Greg Cohen en Joey Baron al een stuk had gespeeld. Wat bleek? Deze vier musici waren zo intens bezig met de totale muzikale versmelting van hun bijdragen dat op sommige momenten de som van die bijdragen de vorm ging aannemen van een ongekende soort hypnose. En dat terwijl de beide blazers ook nog eens kans zagen uit te breken met waanzinnige collectieven en solo's. Masada bereikte die 15de augustus 1999 een hoogte waarvan je, ik vermoed het, als improviserend musicus alleen maar kunt dromen. Voor de cd is dank verschuldigd aan de onlangs overleden producent van Jazz Middelheim, Miel Vanattenhoven. Hij vond dat concert overigens ook een van zijn hoogtepunten.

Clifford Brown + Eric Dolphy. Het heeft voor mij tot 2005 geduurd voor ik erachter kwam dat trompettist Clifford Brown wel vaker met rietblazer Eric Dolphy jamde. Ze waren bevriend. Het trompetspel van 'Brownie' is vertederend, maar hij blijkt ook goed thuis te zijn geweest op piano, hier in wel drie lange solo's. Let wel, op de piano van Dolphy. Over zijn linkerhand was men niet zo tevreden, maar rechts pingelde hij met een gemak alsof het zijn trompet betrof. Brown speelde ook contrabas en vibrafoon. Maar daarvan bestaat geen bewijs.

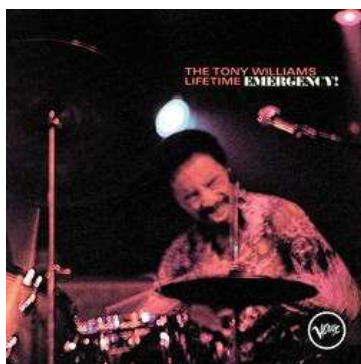
Jazz at the Philharmonic. Als tiener, wonend in Alkmaar, doorliep ik in vlot tempo de Dutch Swing College Band, het kwintet van George Shearing en hield vervolgens de pas in toen ik via de radiodistributie Charlie Parker hoorde. De scheurende tenoren van Illinois Jacquet en Jack McVea boeiden me ook, maar de aanschaf van die JATP-platen (78-toeren) moest ik destijds overlaten aan mijn al verdienende vriend Rudi Carrell, hij schnabbelde bij zijn vader, André. Trouw bleef Ruud mijn verzoeken inwilligen; het ging bij voorkeur om die extatische tenorensaxofonisten. Hij speelde destijds gitaar en dacht op een gegeven moment ook 'Tea for Two' wel mee te kunnen spelen. Helaas, hij moest zich na ontelbare pogingen gewonnen geven. Carrell slaagde in een ander vak. Een paar jaar voor zijn overlijden in 2006 sprak ik hem nog een keer in Badhoevedorp en vroeg naar het adres van comedian Jerry Lewis. Volgens geruchten had die uit de jaren vijftig een tv-opname van Charlie Parker, gemaakt in Lewis' show. Het antwoord moet nog komen...

[...vervolg op de volgende pagina](#)

(Vervolg tien bijzondere platen van Jaap Lüdeke)

Dizzy Gillespie with The Louis Vandyke Trio. Deze radio-opnamen verschenen op vijf cd's met vooral Amerikaanse solisten en waren bestemd voor 'Metro's Midnight Music.' Het trio van Louis van Dijk begeleidde en soleerde met onder anderen Thad Jones, James Moody, Frank Rosolino en Eddie Jefferson. De registratie van het trio met Dizzy Gillespie is voor mij uniek vanwege het pronkstuk, 'Quickly Home'. John Engels vertelde niet zo lang geleden hoe dat in zijn werk is gegaan: "Dizzy 'scatte' het snelle tempo, het studiolicht ging op rood, ik pakte snel mijn brushes en zonder enige afspraak zetten we in." John, die niet zo gauw zal opgeven over zijn prestaties, beschouwt deze opname als een van zijn beste. De aangename spanning op de cd is haast tastbaar.

Tony Williams Lifetime. Bij de titel 'Emergency' moet ik nog wel eens terugdenken aan de 15de juli van het jaar 1979 en de Sweelinckzaal van het Haags Congresgebouw.

Drummer Tony Williams was heel kwaad, hij was al te laat gearriveerd en het publiek was ongeduldig en begon treiterend in de handen te klappen en te joelen. Bij het opstellen van zijn set gebeurde het: Tony, inmiddels woest, greep naar de microfoon en smeed hem behendig de zaal in, overigens zonder iemand letsel toe te brengen. Op de terugweg evenwel kon ondergetekende met een prijzenswaardige reflex de micro nog net ontwijken. Andere noodsituaties deden zich niet voor. Tony Williams rust al jaren zacht, neem ik maar aan.

Lennie Tristano, Lee Konitz & Warne Marsh. Natuurlijk was Lee Konitz al eens in Nederland geweest, onder meer in Rotterdam 1976, en zou Warne Marsh in 1982 in Amsterdam spelen op het helaas teloorgegangene NOS Jazz Festival, maar de altijd alerte programmacommissie van het festival wilde in de jaren zeventig Lennie Tristano eens uitnodigen. Dat vrij lange telefoongesprek, nummer van Konitz gekregen, leverde helemaal niets op. Ook niet na mijn veel te joviale toezeggingen en smeekbedes. Ten slotte besloot Tristano het gesprek met de mededeling: "Don't be too humble, my friend". En daar kon ik het mee doen. Kennen alle lezers de dvd van Tristano, 'Live in Copenhagen - 1965', op Storyville Films al?

James Moody. Op deze cd werd James Moody's 70ste verjaardag gevierd. Talrijke gasten deden eraan mee, als Arturo Sandoval, Mulgrew Miller en Chris Potter. En, geloof me, die Potter speelt met Moody een kokende 'Bebop', van Dizzy Gillespie. Het was zo'n animerende en lekker lange versie dat ik het stuk binnen een week wel twee of zelfs drie keer heb laten horen op JazzRadio, het voormalige Euro JazzRadio. De directie van de zender pikte dat niet, want ik moest maar 'smooth jazz' draaien. Na mijn weigering volgde ontslag per 1 januari 1996. In april van dat jaar begon ik bij de ConcertZender. Daar kun je tenminste naar hartelust programma's maken. (Jaap Lüdeke)

80 JAN J. MULDER

Woody Herman

Classics in Jazz (Capitol), 1948-1950

Bud Powell

Bud Powell's Moods (Clef/Verve), 1950-1951

Stan Getz

Stan Getz Plays (Clef/Verve), 1952

Jimmy Raney Quartet

Jimmy Raney Quartet (Vogue), 1954

Clifford Brown/Max Roach

Clifford Brown/Max Roach (EmArcy), 1954-1955

Gerry Mulligan Sextet

Presenting the Gerry Mulligan Sextet (EmArcy), 1955

Art Blakey & The Jazz Messengers

Art Blakey & The Jazz Messengers (Columbia), 1956

Sonny Clarke trio

Sonny Clarke trio (Time), 1959

Freddie Redd (+Jackie McLean)

Music from the Connection (Blue Note), 1960

Dexter Gordon

Doin' allright (Blue Note), 1961

Hier een selectie van tien favoriete platen die me hebben gevormd. Ik heb ze niet nog eens beluisterd, dan zou het lijstje er waarschijnlijk anders hebben uitgezien. Er was geen plaats voor Eddie Costa, Art Farmer, Tommy Flanagan, Wardell Gray, Roy Haynes, Dave McKenna, Charles Mingus, Fats Navarro, Horace Silver, Zoot Sims en zo vele anderen. (Jan J. Mulder)

90 TON LUITING

1. Antonio Serrano & Joshua Edelman Trio

En al Central (Ingo Musica), 2001

2. Billie Holiday and The Ray Ellis Orchestra

Last recording (Verve), 1959, oorspr. op MGM

3. Frank Sinatra & Count Basie

An Historic Musical First (Reprise), opgenomen 1962 als Sinatra-Basie

4. Dakota Staton & The Manny Albam Big Band

Dakota Staton & The Manny Albam Big Band (LRC), opname 1973 voor Groove Merchant

5. George Masso Quartet

Four G in Lanciano (Label Blue Jazz), 1998

6. Duke Ellington

All Star Road Band (Zillion), 1964

7. Count Basie Band

Farmers Market Barbecue (Pablo), 1982

8. The Rusty Scott Quartet

Every Time (Rusty Jazz Records), 1996

9. Eroll Garner

Concert By The Sea (CBS), opname 1955 voor Columbia

10. Ben Webster

Ben Webster for Lovers (Verve), 1954-64

100 HANS VAN EEDEN

Woody Herman and The New Thundering Herd

Memorial: 40th Anniversary Carnegie Hall Concert (RCA), 1976

Johnny Meyer & The Dutch Swing College Band

Johnny Goes Dixie (DSC), 1974

Wynton Marsalis

Live at Blues Alley (Columbia), 1986

Brussels Jazz Orchestra

Dangerous Liaison (Talent), 2006

Miles Davis

ESP (Columbia), 1964

Piet Noordijk

Piet plays Bird (VIA), 1997

Philly Joe Jones Dameronia

To Tadd with Love (Uptown), 1982

Miles Davis + 19

Miles Ahead (Columbia), 1957

Frank Sinatra

Songs for Swinging Lovers (Capitol), 1955

Quincey

Circus (Maxanter), 2007

Als begin twintiger was ik een groot bewonderaar van de formatie Earth Wind and Fire (EWF). Woody Herman's dubbel-lp **'Memorial: 40th Anniversary Carnegie Hall Concert'** hoorde ik eind jaren zeventig bij een vriend. Van het koper van EWF naar dat van The New Thundering Herd bleek helemaal niet zo'n grote stap en mijn interesse voor jazz was gewekt. De platencollectie van de Haarlemse bibliotheek en de radioprogramma's van Aad Bos (Jazz op 4), Jaap Lüdeke, Paul van Schaik en Michiel de Ruyter wakkerden het vuurtje verder aan. 'Memorial' is ondanks de aanwezigheid van klinkende namen als Flip Phillips, Stan Getz, Zoot Sims, Jimmy Giuffre, de gebroeders Candoli, Ralph Burns en Joe Lovano geen topplaat, maar mij wel zeer dierbaar.

'Circus', de hekkesluis van de formatie Quincey, een groep jazzstudenten van het Amsterdamse conservatorium, is mijn eerbetoon aan alle aanstormende jonge muzikanten van eigen bodem die met hun keuze voor jazz bepaald niet de weg van de minste weerstand kiezen. Mijn bewondering voor hun gedrevenheid en kwaliteiten is groot en ze krijgen via Quincey allemaal een plaats in mijn lijstje!

Bij de keuze van **de overige platen** is het belangrijkste criterium 'het aantal malen gedraaid' geweest. Het zijn albums die in de loop van de jaren regelmatig op mijn platenspeler lagen dan wel in mijn cd-speler zaten. (Hans van Eeden)

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

WINNAARS JJA-AWARDS

Up & Coming Musician of the Year

Lionel Loueke

Composer of the Year

Maria Schneider

Arranger of the Year

Maria Schneider

Male Singer of the Year

Andy Bey

Female Singer of the Year

Abbey Lincoln

Small Ensemble of the Year

Ornette Coleman Quartet/Quintet

Large Ensemble of the Year

Maria Schneider Orchestra

Trumpeter of the Year

Terence Blanchard

Trombonist of the Year

Wycliffe Gordon

Alto Sax Player of the Year

Ornette Coleman

Tenor Sax Player of the Year

Sonny Rollins

Soprano Sax Player of the Year

Jane Ira Bloom

Baritone Sax Player of the Year

James Carter

Record of the Year

Maria Schneider Orchestra: Sky Blue (ArtistShare)

Reissue/Historical Release of the Year

Charles Mingus Sextet: Cornell 1964 (Blue Note)

Reissue/Historical Box Set of the Year

A Life In Time: The Roy Haynes Story (Dreyfus Jazz) **Lona**

Pianist of the Year

Hank Jones

Guitarist of the Year

Bill Frisell

Bassist of the Year

Christian McBride

Electric Bassist of the Year

Steve Swallow

Drummer of the Year

Roy Haynes

Clarinetist of the Year

Anat Cohen

Organ-Keyboards of the Year

Dr. Lonnie Smith

Strings Player of the Year

Regina Carter

Mallets Player of the Year

Joe Locke

Foot-Bob Parent Photography Award

Milt Hinton (1910-2000)

LEZERSBIJDRAGE

JAZZ UNDER STJÄRNORNA

JazzFlits-lezer Lo Reizevoort is een enthousiast bezoeker van het kleinschalige Zweedse evenement 'Jazz under Stjärnorna' in Brantevik. Het beleeft de volgende maand zijn negentiende editie. Voor dan in Zweden vakantie houdende JazzFlits-lezers schreef hij deze voorbeschouwing.

Door Lo Reizevoort

Voor trombonist Nils Landgren was het evenement 'Jazz under Stjärnorna' (jazz onder de sterren) in Brantevik vorig jaar bijna een thuiswedstrijd. Het zuid-Zweedse dorp in de buurt van Simrishamn ligt op fietsafstand van zijn woonplaats Skillinge. Ook dit jaar zou de Zweed weer de fiets kunnen pakken.

Vorig jaar bracht het festival onder anderen de Deense zangeres Caecilie Norby, haar Zweedse collega Viktoria Tolstoy, gitarist Ulf Wakenius, bassist Georg Riedel en zangeres Rigmor Gustafsson naar het vissersplaatsje aan de oostkant van Skåne.

Dit jaar komen onder anderen de Bohuslän Big Band, vocalisten Tommy Körberg, Miriam Aida, andermaal Viktoria Tolstoy, en Nils Landgren met zijn Funk Unit naar het voetbalveld van Branteviks IF. Het programma biedt een dwarsdoorsnede van wat er in het winterseizoen aan jazz op de Zweedse podia is te horen.

Zangeres Viktoria Tolstoy (foto: Jorge Bravo)

Het festival bestaat dit jaar negentien jaar. Het begon ooit met een - muzikaal - uit de hand gelopen feest van de Deense zangeres Lisa Linn en de Zweedse gitarist en arrangeur Bo Sylvén. Zij werken sinds 1959 vanuit Malmö niet alleen muzikaal samen. In 1986 kochten ze een zomerhuis in Brantevik. Drie jaar later vierden de Deense en de Zweed muzikaal het feit dat ze dertig jaar samen waren. Zo'n vijftig collega-muzikanten waren van de partij in de kantine van de sportvereniging en jamden de hele nacht door, tot vijf uur 's ochtends. Muzikanten amuseerden zich. Het idee voor het festival was geboren. Bo en Lisa maakten telkenmale deel uit van het huisorkest dat op elk concert voor de pauze een 'veelbelovende ster' begeleidt. Het paar doet, tegenwoordig samen met Nils (koosnaam Nisse) Landgren en zijn vrouw, toneelster Beate Järås, de presentatie.

Programma 2008

2 juli: Roger Pontare & Bohuslän Big Band onder leiding van Nisse Landgren.

9 juli: Zanger Tommy Körberg en gitarist Max Schultz.

16 juli: Zangeres Miriam Aida - Meu Brazil met onder anderen saxofonist Fredrik Kronqvist.

23 juli: Zangeres Viktoria Tolstoy met Jacob Carlzon, Johan Granström en Rasmus Kihlberg.

30 juli: Nisse Landgren met Funk Unit, Wolfgang Haffner, Magnus Lindgren, Sebastian Studnisky, Ray Parker Jr. Oscar Grönberg, Daniel Gustavsson en Emil Åstrand-Melin.

Het gebeuren speelt zich af op het voetbalveld van Branteviks IF, dat aan het festival een niet onbelangrijke bron van inkomsten heeft. Bo en Lisa zijn dan ook niet zonder reden erelid van de sportvereniging.

De woensdagavonden in juli betreden om 18.00 uur de eersten van de paar honderd jazzliefhebbers à SEK 170 (een kleine twintig euro) het voetbalveld. Zij treffen een sportkantine en een grasmat met een podium op een opplegger aan. De internationaal bekende, begin februari 2006 overleden klarinettist Putte Wickman, reageerde nogal verrast toen hij door trompettist Bosse Broberg voor het eerst naar het 'podium' in Brantevik werd gebracht. Putte kon zijn ogen nauwelijks geloven. Bij nader inzien kon Wickman er toch wel om lachen: "Nu is de cirkel rond. Zo ben ik ook mijn carrière begonnen."

De jazzliefhebbers van alle leeftijden nemen eten, drinken, dekens, zitkleden en klapstoelen mee. De IF zorgt trouwens ook voor consumpties: koffie, broodjes met haring, worsten en bier. Maar wie wijn of iets sterkers wil, zal het toch echt zelf moeten meenemen. Dat gebeurt ook in ruime mate, zonder dat het hinderlijk wordt.

Het werd in de afgelopen achttien jaar steeds weer een waar jazzfeest. Het enige dat roet in het eten kan gooien, is het weer. Bezoekers hebben zich royaal tegen eventuele regen proberen te wapenen. Mocht het toch uit de hand lopen, dan kan er worden uitgeweken naar een sporthal. De openlucht is mooier, al was het alleen maar door het zicht op de af en aan vliegende zwaluwen. In de loop van de avond wordt de zonnebril verwisseld voor een deken om de benen warm te houden. Ofschoon het nog lang geen 05.00 uur in de morgen is, zijn de sterren al geruime tijd te zien wanneer de laatste tonen over het voetbalveld klinken.

NIEUWSflits

Bill Finegan overleden

Arrangeur en bigbandleider Bill Finegan is 4 juni op 91-jarige leeftijd overleden. Finegan arrangeerde hits voor de orkesten van Tommy Dorsey en Glenn Miller. Hij tekende voor bijna alle arrangementen van de stukken die Miller in 1938 en 1939 opnam, waaronder zijn eerste hit 'Little Brown Jug'. Later vormde Finegan met collega-arrangeur Eddie Sauter het Sauter-Finegan Orchestra. Deze bigband onderscheidde zich door innovatieve muziek en een veelheid aan instrumenten; op een bepaald moment bespeelden 21 muzikanten er maar liefst 77. Finegan was muzikaal breed geschoold en studeerde onder meer in de jaren 1948 tot 1950 aan het Conservatorium in Parijs.

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)

Toots Thielemans (foto: Joke Schot)

TOOTS THIELEMANS JAZZ MASTER 2009

Behalve Thielemans mogen ook gitarist George Benson, drummer Jimmy Cobb, saxofonist Lee Konitz en trompettist Snooky Young zich voortaan Jazz Master noemen. Opnametechnicus Rudy Van Gelder krijgt de A.B. Spellman NEA Jazz Masters Award voor zijn verdiensten voor de jazz. De Jazz Masters ontvangen ieder 25.000 dollar. Ze krijgen hun onderscheiding op 17 oktober uitgereikt in het Jazz at Lincoln Center.

De National Endowment of the Arts (NEA), een Amerikaanse overheidsorganisatie ter ondersteuning van de kunsten, reikt de onderscheiding Jazz Master in de regel uit aan jazzmusici die aan het eind van hun loopbaan staan en een ruime staat van dienst hebben. Alleen nog levende musici komen voor het eerbetoon in aanmerking. In totaal zijn nu sinds begin jaren tachtig 106 Jazz Masters benoemd. De nieuwe Jazz Masters gaan een tournee onder de NEA-vlag maken en zullen meewerken aan educatieve projecten van de organisatie.

MICHAL VANOUCEK WINT DELOITTE JAZZ AWARD

Als lid van de groep 'As Guests' was Vanoucek in 2004 al winnaar van de Dutch Jazz Competition. De drie kandidaten traden op met het Stefan Liestro Trio en speelden als verplicht werk 'Stella by Starlight' van Victor Young. De verliezende finalisten Esra Dalfidan en Gideon van Gelder kregen een stimuleringsprijs van 2.500 euro. De Deloitte Jazz Award is een aanmoediging voor getalenteerde jazzmusici die in Nederland wonen, al een zekere bekendheid genieten en aan het begin van een internationale carrière staan. De Award werd dit jaar voor de zevende maal uitgereikt. In de jury zaten Peter Krom (voorzitter), Hein Van de Geyn, Amanda Kuyper, Jan Menu, Jacobien Tamsma en Bert Vuijsje.

NIEUWSFLITS**Pianist Martial Solal publiceert memoires**

De Franse pianist Martial Solal heeft 15 juni zijn memoires gepubliceerd. Het boek heet 'Ma vie sur un tabouret' en beschrijft zijn muzikale loopbaan; zijn successen, maar ook zijn mindere perioden.

ZOMEREDITIE JAZZMOZAÏEK UIT

De zomereditie van Jazzmozaïek is **een dik festivalnummer** geworden. De coverstory is gewijd aan Maria Schneider, die met haar Orchestra op 13 juli zal spelen tijdens het Brosella Jazz Festival. Verder artikelen over Parkjazz Kortrijk, het Gent Jazz Festival, het North Sea Jazz Festival, de Dinant Jazz Nights, Gouvy Jazz & Gaume Jazz, Jazz Middelheim, Jazz in 't Park en Jazz Hoeilaart.

De nieuwe Jazzmozaïek lezen? Klik hier op:

<http://www.jazzmozaiek.be>

GELEZEN IN 'Jazzeitung'

"Früher war das eine klare Sache: Jazzmusiker sind 'toughe' Kerle, Präriewölfe und Machos. Wenn mal eine Frau mithalten wollte – Billie Holiday zum Beispiel –, musste sie zum harten Kumpel werden, musste fluchen, pokern, saufen und raufen wie die Jungs. Im zweiten Jahrhundert des Jazz hat sich das gründlich geändert. Der Jazz verweiblicht zusehends. Früher war Jazz Herausforderung, Innovation, Risiko und Kraftakt. Der 'Female Jazz' von heute erinnert an eine Heimstrickarbeit, an eine kreative Freizeittherapie, den Groove einer Müttergruppe. Heftigkeit ist da ein Fremdwort, so wie Dissonanz. Wellness-Jazz ist voller Harmonie – eine Art klingende Aromatherapie mit dem gewaltfreien, rauchfreien, feinstaubfreien, weich gepolsterten und frisch desinfizierten Groove eines Jungmädchenzimmers."

Jazzjournalist Rainer Wein signaleert de feminisering van de jazz in het Duitse blad **Jazzeitung** van **juni 2008**

TIM RIES: THE ROLLING STONES PROJECT

Het is 17 juli voor de tweede maal in twee jaar dat Ries met zijn Rolling Stones Project in het Bimhuis staat. Hij speelt daarmee jazzy versies van stukken van de Rolling Stones. Ries kwam op dat idee tijdens een van de Stones' wereldtournees. Rollings Stones-drummer en 'jazzgek' Charlie Watts was meteen enthousiast en hielp Ries het album 'The Stones Project' (Concord) te realiseren. Ries neemt om te beginnen bassist Darryl Jones naar Amsterdam mee. Hij was er de vorige keer niet bij. Jones volgde in 1992 Bill Wyman als Stones-bassist op en speelde ook bij Miles Davis. Verder bevinden zich trombonist Michael Davis, drummer Marc Miralta, gitarist Fred Favarel en zanger Bernard Fowler in Ries' gelederen. Fowler is onder meer te vinden op diverse jazzproducties van Charlie Watts. Radio 6 zal op 16 juli, de dag voorafgaand aan het concert, een interview/miniconcert uitzenden met Tim Ries en Bernard Fowler. (Pauline Stroosnijder)

FESTIVALS

CHAZZ 2008

Boerderij Stroomzicht, De Hoef
28 juni 2008

Met onder anderen: Léah Kline, Ingram Washington, Shai Shahrar, Ellen Helmus, Frans Ronday en The Laundry Big Band met Jan Verwey.
(<http://www.chazz.nl>)

TOBE BIG BAND BATTLE

Zwijndrecht, Papendrecht, Dordrecht
28 juni 2008

Met onder anderen: de Windmill Big Band (winnaars 2006 en 2007), de Enterprise BigBand, The Residence BigBand, de Groover Big Band, de Big Fun Band als de vijf finalisten op het podium in Zwijndrecht (de jury staat onder leiding van Johan Plomp), en nog tien bigbands die in Papendrecht en Dordrecht strijden om de podiumprijs. Na afloop treedt de New Cool Collective Big Band op.
(<http://www.stichtingtobe.nl>)

BROSELLA FOLK & JAZZ

Groentheater, Laken
12 juli (folk) en 13 juli (jazz)

Met onder anderen: Les Doigts de l'Homme, het Maria Schneider Orchestra, Paul Bley en Flat Earth Society.

Brosella Folk & Jazz ontstond in 1977 als initiatief van de stad Brussel om het in onbruik geraakte Groentheater nieuw leven in te blazen. Het amfitheater in openlucht lag er sinds de wereldtentoonstelling van 1958 verwaarloosd bij. Het gratis festival voltrekt zich in de schaduw van het Atomium.
(<http://www.brosella.be>)

JAZZ BRUGGE

Concertgebouw, Groeningemuseum, Brugge
2, 3, 4, 5 oktober

Met onder anderen: Sylvain Kassap, Aki Takase, Bart Defoort, Rita Marcotulli, Louis Sclavis, Bert van den Brink, Frank Vaganée, Alexander von Schlippenbach en Henri Texier.

Voor de vierde keer vindt dit jaar in Brugge het festival van de Europese Jazz plaats. Met negentien groepen uit elf verschillende landen zal het een staalkaart bieden van de Europese jazzscene van vandaag. Het festival bevat intieme pianoconcerten, improvisatie, free jazz, mainstream jazz, maar ook invloeden uit de Hongaarse volksmuziek, de mediterrane traditie en programma's volledig gewijd aan jazzgrootheden Ornette Coleman en Thelonious Monk.
(<http://www.jazzbrugge.be>)

JAZZ
INTERNATIONAL
RDAM

Concerttips van
Peter J. Korten

NORTH SEA ROUND TOWN FESTIVAL

In de vorige Jazzflits gaf Jaap Ludeke al een paar tips voor het naderende North Sea Jazzfestival. Hij wees op 'wereldsterren en verscholen talent'. Voor beiden zal ruim plaats zijn. Het festival zal ook veel internationale toeristen naar de Maasstad trekken.

Vanaf zaterdag **28 juni tot en met zondag 13 juli** zal heel Rotterdam in het teken van jazz staan. Het **North Sea Round Town Festival** zal in die twee weken een royale diversiteit aan jazzactiviteiten geven. Er zullen exposities zijn, workshops, films (Monk en Deelder) en natuurlijk heel wat concerten. Er is ook een heuse jazzcursus. Er zullen een paar hippe bands optreden: State of Monk en Monsieur Dubois. Saxofonist **Dick de Graaf** zal met het Jerome Hol kwartet optreden in zijn eigen wijk: de tent in het Schiebroekse Park. Net als op het North Sea Jazz Festival zijn er heel wat vocalisten te zien. Rotterdam schuift de volgende dames naar voren: **Frederike Schonis**, Xandra Willis, Margriet Sjoerdsma, en Saskia Groenenberg. Zij zijn de 'Jazzheldinnen aan de Maas'.

Woensdag **9 juli** speelt **Eric Vloeimans** met Gatecrash in Las Palmas. Fay Lovski en Spinvis doen ook mee. DJ Git Hyper sluit de avond af. Dat wordt een feest!

Donderdag **11 juli** is er een bloedserieus concert van topdrummer **Manu Katché** in Lantaren/Venster. Hij komt met zijn vaste band waarmee hij ook de cd 'Playground' maakte. Nú al reserveren kan nuttig zijn.

Carlo de Wijs bespeelt **12 juli** zijn Hammond-B3 in de Laurenskerk. Tijdens dit concert zal ook het grootste orgel van Nederland bespeeld worden. Ik ben heel benieuwd hoe dat samen zal klinken.

Op vijf locaties zullen **jazzfotografen** hun werk exposeren; onder anderen Peter van Breukelen, Dirk W. de Jong en natuurlijk Jazzflits' eigen **Joke Schot**. En dan zijn er nog de jonge talenten van Codarts (Conservatorium). De meeste evenementen zijn gratis of bijna gratis toegankelijk. Het hele programma is te vinden op <http://www.northsearoundtown.com>. U kunt er sorteren op locatie, genre en andere onderwerpen. Veel plezier.

IN DIT HONDERDSTE NUMMER:

**DE KEUZE VAN DE MEDEWERKERS VAN
JAZZFLITS: 100 BIJZONDERE PLATEN**

JAZZMASTERS

NOG MEER LEZEN OVER JAZZ? KLIK OP:

<http://www.jazzmasters.nl>